

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Martie 2008

Publicațiile –
un mijloc
de a lumina
Pământul

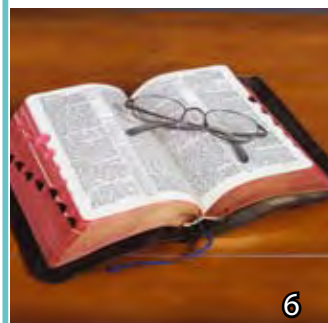
De la ofițer la predicator

12

8

6

19

30

SUMAR

Editorial special

3 Viziunea biruinței depline

Iacob Pop

Devoțional

4 Evanghelia între concret și tainic

Adalbert Orban

Libertate religioasă

6 Este evanghelizarea un drept?

Ciprian Iorgulescu

Din viața bisericii – Conferința Banat

8 Să fim gata!

Narcis Ardelean

Libertate religioasă

12 Creștinii – făcători de pace

Viorel Dima

Spiritual

14 „Dar eu vă spun”

Licinius Chiriac

Interviu

16 De la ofițer la predicator

Laurențiu Gherghie

Misiune

19 Publicațiile – un mijloc de a lumina pământul

Mihai Goran

Din viața bisericii

22 Iubitorii de... tipare

Christian Sălcianu

Tineret

24 Invazie în familie

Emanuel Unteșu

Sănătate

26 Migrenele

Allan Handysides

Peter Landless

Știri

28

Pagina copiilor

30 Nu te supăra, frate!

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Iată-mă, trimite-mă!

Remus Soare

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, MARTIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Corectură: Cristina Pisciă
Grafică și tehnoredactare:
Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Viziunea biruinței depline

IACOB POP

Elisei era grav bolnav când a fost vizitat de către Ioas, regele lui Israel. Adânc mișcat de perspectiva sumbră ce se întrevădea pentru profet, regele Ioas nu-și poate stăpâni lacrimile, însă Elisei, calm și hotărât, procedează într-o manieră surprinzătoare – îi cere regelui să deschidă fereastra dinspre răsărit și să tragă cu arcul o săgeată, precizându-i că este o săgeată de izbăvire din partea Domnului. Apoi, Elisei îi cere lui Ioas să ia săgeți, fără a preciza câte, și să tragă în pământ. Ioas se conformează, dar, după trei lovituri, se oprește. Elisei s-a supărat că Ioas s-a oprit atât de repede, fapt care a condus la o biruință parțială. Dacă ar fi tras de cinci sau șase ori, biruința asupra sirienilor ar fi fost totală.

Ca așteptători ai revenirii Domnului Hristos, avem fereastra larg deschisă spre „răsărit”, bineștiind că timpul ca Marele nostru Împărat să revină este sosit. Avem favoarea să fim implicați în ultimul segment al marii lupte și sperăm să vedem curând biruința deplină a Domnului și a poporului Său. Ce bine că nu trebuie să plângem sau să ne plângem pentru situațiile pe care le vedem în jurul nostru, care ne afectează sau îi afectează pe alții, ci putem să ne implicăm în împlinirea planului divin pentru salvarea oamenilor!

„Domnul cere ca fiecare adventist să ia parte prin fapte la ultima luptă. Mii de oameni vor fi gata pentru lupta aceasta, dar unii nu vor fi pregătiți. Rămâne ca fiecare membru al comunității să se hotărască dacă vrea să aleagă traiul comod, și deci plăcerile acestei lumi, sau să ducă o viață de jertfire personală și de slujire, ca apoi să fie între cei ce în curând vor zice cum a zis Isus: 'Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac.'" (Ellen White, *Pe urmele Marelui Medic*, p. 513)

Avem favoarea de a trăi clipe de deplină libertate, în care resursele și instrumentele cu care să ne implicăm în lucrare sunt din abundență. De curând, cineva care iubește cărțile și susține lucrarea ce se realizează prin literatură vorbea despre emoția și bucuria imensă pe care le-a trăit în urmă cu peste 20 de ani când a reușit, după multe încercări, să tipărească un număr de 50 de exemplare din cartea *Calea către Hristos!* A fost o mare realizare, și cât de atent a gestionat fiecare exemplar! Astăzi, cartea poate fi tipărită în milioane de exemplare.

Vă invit acum să privim două versete biblice care vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu din timpul nostru și, implicit, despre felul în care ea se va încheia: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică...”

(Apoc. 14,6 p.p.). Remarcăm cuvântul subliniat, care sugerează graba cu care trebuie vestită întreita solie pentru generația sfârșitului. Cel de-al doilea text chiar folosește cuvântul „repede”: „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Său” (Rom. 9,28). Biruința deplină, dar și repede, pentru că suntem la încheierea lucrării!

Deși avem o multitudine de metode prin care să ne implicăm în vestirea Evangheliei veșnice sau, altfel spus, ca pe vremea lui Elisei – avem multe feluri de „săgeți” –, am descoperit în ceea ce spune Ellen White, profetul bisericii noastre, că există o singură metodă, un singur fel de lucrare despre care s-ar putea spune că prin ea se va duce repede solia adevărului prezent. Știți care? Înainte de a reda citatul, scurt de altfel, care răspunde acestei întrebări, am descoperit încă un aspect care m-a umplut de încântare și uimire, deoarece se afirmă că „fiecare ucenic al lui Hristos poate lua parte la această lucrare”. Fiecare, fără excepție! Tineri și vârstnici, bărbați și femei, copii și adulți, membri de curând botezați și cei „născuți” în credință, cu alte cuvinte toată biserica! Este forma de lucrare în care membrii pot fi la fel de eficienți ca pastorii, și copiii la fel ca cei care au multă experiență. Este vorba despre lucrarea prin publicații: „Lucrarea cu cărți ar trebui să fie mijlocul de a duce repede lumii lumina sacră a adevărului prezent.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 9, p. 67)

Cu deosebită bucurie și adâncă recunoștință la adresa lui Dumnezeu, dorim să vă spunem că sunt pregătite „săgețile” pentru biruință. Aceste săgeți sunt cărțile *Triumful iubirii*, care cuprind ultimele zece capitole din cartea *Tragedia Veacurilor*. Umpleți-vă tolba și țintiți spre cei care doriți să fie cucerți de dragostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu! Nu uitați de rude, prieteni, vecini, colegi, cunoștințe, și nici nu-i neglijați pe cei cu care vă întâlniți întâmplător! Cine știe dacă nu cumva unul dintre acești necunoscuți o să vă fie vecin pe Noul Pământ! O acțiune specială se pregătește pentru întreaga biserică din țara noastră, pe data de 12 aprilie, cu ocazia Zilei colportorului, când este bine ca tolba să numere săgețile cu zecile! Spre biruința deplină și slava Celui care ne-a răscumpărat! ■

Iacob Pop, director
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”,
București

Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis...
(Ioan 6,44)

EVANGHELIA

între concret şi tainic

ADALBERT ORBAN

Articolul acesta se inspiră din tensiunea existentă între planul concret şi cel tainic al Evangheliei lui Hristos. Ne referim la tensiunea dintre felul cum a fost perceput Isus în planul concret al lucrărilor Sale şi ceea ce dorea El să le ofere contemporanilor Săi mai întâi în planul tainic al Evangheliei Sale. La confluenţa dintre cele două planuri se decide mântuirea sau moartea noastră. Totul depinde de aşteptările noastre de la Isus şi de felul cum ne raportăm la El şi la lucrările Sale. Pentru înţelegerea gândurilor ce urmează, se recomandă citirea capitolului 6 din Evanghelia după Ioan. Acest capitol surprinde o secvenţă a lucrărilor lui Hristos în Galileea, cu aproximativ un an înainte de crucificarea Sa. Din nefericire, criza descrisă în Ioan 6 a pus capăt lucrării Sale publice în Galileea. Criza de atunci a rămas actuală până în zilele noastre pentru aceia care Îl întâlnesc pe Isus.

I. CONFRUNTAREA DINTRE CONCRET (C) ŞI TAINIC (T) ÎN IOAN 6

1. (C) „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceştia?... două sute de dinari...; cinci pâini de orz şi doi peşti...” (v. 5.7.9)
(T) „Isus a luat pâinile, a mulţumit lui Dumnezeu...; au văzut minunea.” (v. 11.14)
2. (C) Isus ştia că vor să-L facă Împărat. (v. 15 p.p.)
(T) A urcat pe munte singur. (v. 5 u.p.)
3. (C) A doua zi, L-au căutat pentru că au mâncat din pâinile înmulţite. (v. 22-26)
(T) „Lucraţi... pentru mâncarea care rămâne pentru viaţa veşnică...” (v. 27)
4. (C) „Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?” (v. 28)
(T) „... să credeţi în Acela pe care L-a trimis El.” (v. 29)
5. (C) „Ce semn faci Tu..., ca să credem în Tine?... Părinţii noştri au mâncat mană în pustie.” (v. 30.31)
(T) „Tatăl Meu va da adevărata pâine din cer.” (vers. 32)
6. (C) „Dă-ne totdeauna această pâine.” (v. 34)
(T) „Eu sunt pâinea vieţii.” (v. 35)
7. (C) „Judeii cârteau împotriva Lui... Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif...?” (v. 41.42)
(T) „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...” (v. 44-48)
8. (C) „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?” (v. 52)
(T) „Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne în Mine, şi Eu rămân în el.” (v. 56.57)
9. (C) „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?” (v. 60)
(T) „Dar dacă aţi vedea pe Fiul omului suindu-Se unde

era mai înainte?... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic, cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” (v. 62.63)

10. (C) „Voi nu vreți să vă duceți?” (v. 67)
(T) „Doamne..., la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (v. 68.69)

Dialogul situațional redat mai sus ne permite deja câteva observații:

- Avantajele concrete și imediate ale lucrării lui Isus erau mai atrăgătoare decât cele din zona tainică a Persoanei și misiunii Sale.
- Cei dornici de mântuire credeau că trebuie să aibă fapte meritorii. (v. 29)
- Isus a insistat să-i transpună în planul tainic al misiunii Sale.
- Planul concret este trecător (vers. 49), cel tainic este veșnic. (v. 50)
- Cei ce se mișcă doar în planul concret Îl părăsesc pe Isus. (v. 60.66)
- Refuzarea planului tainic este necredință. (v. 64)
- În Isus trebuie să găsim infinit mai mult decât binecuvântări materiale. (v. 51.54)

II. APLICAȚII

Tensiunea dintre concret și tainic, pe plan religios, se reflectă în toate aspectele vieții noastre. Iată câteva exemple:

Religia formelor

Închinarea și slujirea noastră pot fi cantonate mai mult în zona formelor. Ne putem mulțumi cu gesturi religioase, cu o slujire „din duh de ceartă” (Fil. 1,15). Ne pot stăpâni miza slujbelor, competiția și așteptarea vanitoasă a aprecierilor. Dumnezeu așteaptă de la noi o închinare „în duh și adevăr” (Ioan 4,23) și o slujire din dragoste și bunăvoință (Fil. 1,15.16).

Tensiuni în familie

Relațiile familiale pot fi abordate doar în planul concret, într-o manieră seculară, cu repercusiuni dezastruoase (acuzatii, suspiciune, răzbunare, șantaj, amenințări, justiție...). Dar avem

alternativa Evangheliei, „taina” prezenței lui Hristos (Efes. 5,32.33), cu rezultate fericite pentru acum și pentru veșnicie.

Probleme comunitare

Relațiile din biserică, de asemenea, se pot sustrage prezenței lui Hristos și să devină o seră pentru vorbire de rău, acuzații, spirit neiertător, dezbinare etc. Dar avem alternativa Evangheliei: să fim „botezați de un singur Duh... și adăpați dintr-un singur Duh” (1 Cor. 12,13).

Cei înstrăinați de trupul lui Hristos

Cei înstrăinați de Hristos și de biserica Lui se compară adesea cu membri nereprezentativi din biserică. Îi acuză pe părinții lor legalisti și aspri sau pe cei ce i-au dezamăgit cândva în biserică. Le scapă din vedere că, în planul tainic al Evangheliei, Dumnezeu a făcut totul pentru ei, ca să-i atragă (Ioan 6,44). Vina este în ei, dacă părinții și membrii nepocăiți au avut mai mult succes decât Duhul lui Dumnezeu. Nu putem neglija rolul influenței noastre asupra oamenilor, dar nu trebuie să-l extindem până la o „fatalitate” pe care nici Dumnezeu n-o mai poate schimba. Contemporanii lui Isus aveau multe motive să fie nemulțumiți de liderii lor religioși, și totuși, Isus aștepta ca ei să ia decizii în fața Lui și în fața lucrărilor Sale dumnezeiești (Ioan 15,22-24).

La Judecată

În ziua Judecății, fiecare va da socoteală pentru ce a ales să facă cu viața lui (Rom. 14,12). Nu vor fi intrări din oficiu în Împărăție pentru aceia care au fost nedreptățiți și dezamăgiți chiar de cei din casa lui Dumnezeu. La Judecată, toți vom da dreptate lui Dumnezeu pentru felul cum S-a ocupat de noi, în mod personal (Rom. 3,4; 14,11). Campionii negativismului vor amuți (Mat. 22,12).

E timpul să ne mișcăm simultan în cele două planuri ale Evangheliei, începând cu cel tainic. Să ne lăsăm atrași

de Dumnezeu Tatăl (Ioan 6,44), de Isus Hristos (Ioan 12,32) și de Duhul Sfânt (Ioan 16,8). Să cultivăm iubirea și credința în planul tainic și roada Duhului Sfânt în planul concret al vieții noastre zilnice. Opțiunea unilaterală pentru planul concret ne duce la pretenții nefondate față de Dumnezeu, la experiențe dureroase în familie, biserică și societate. Să începem cu taina Împărăției lui Dumnezeu în noi (Luca 17,21), iar celelalte ni se vor da „pe deasupra” (Mat. 6,33).

Domnul Isus, Modelul și Mântuitorul nostru, S-a pogorât din locul tainic al comuniunii în slavă cu Tatăl și a creat în lumea noastră bogăția concretă a harului Său. Vameși și păcătoși de rând, săraci și suferinzi, copii și adulți s-au bucurat în mod practic de ceea ce era El în taina Ființei Sale. Să descindem zi de zi din taina locuirii noastre în Hristos și să ne bucurăm cu toate simțurile noastre de ceea ce ne dă El ca să primim, să gustăm și să împărtășim. Amin! ■

Adalbert Orban,
pastor,
Atlanta, SUA

În ziua Judecății, fiecare va da socoteală pentru ce a ales să facă cu viața lui (Rom. 14,12). Nu vor fi intrări din oficiu în Împărăție pentru aceia care au fost nedreptățiți și dezamăgiți chiar de cei din casa lui Dumnezeu. La Judecată, toți vom da dreptate lui Dumnezeu pentru felul cum S-a ocupat de noi, în mod personal.

Este EVANGHELIZAREA un DREPT?

CIPRIAN IORGULESCU

Potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, cuvântul *a evangeliza* înseamnă „a converti pe cineva la creștinism”, iar cuvântul *prozelitism* înseamnă „zel, râvnă, strădanie de a face prozeleți, devotament, atașament (la o credință, doctrină etc.) specific”. Se poate observa că sensurile sunt asemănătoare.

Cuvântul *prozelitism* poate avea și alte înțelesuri. Definiția care a trecut testul timpului este următoarea: „a converti oameni dintr-o credință (sau lipsa de credință) la altă credință”. Aceasta este și esența evangelizării. Însă cuvântului *prozelitism* i-au fost atribuite și conotații peiorative. În acest context, el se referă la mărturisire coruptă, adică la folosirea de metode greșite în evangelizare, cum ar fi: oferirea de avantaje materiale, folosirea vorbelor lingușitoare, a declarațiilor false și obținerea de avantaje de pe urma ascultătorilor.

Mandat divin

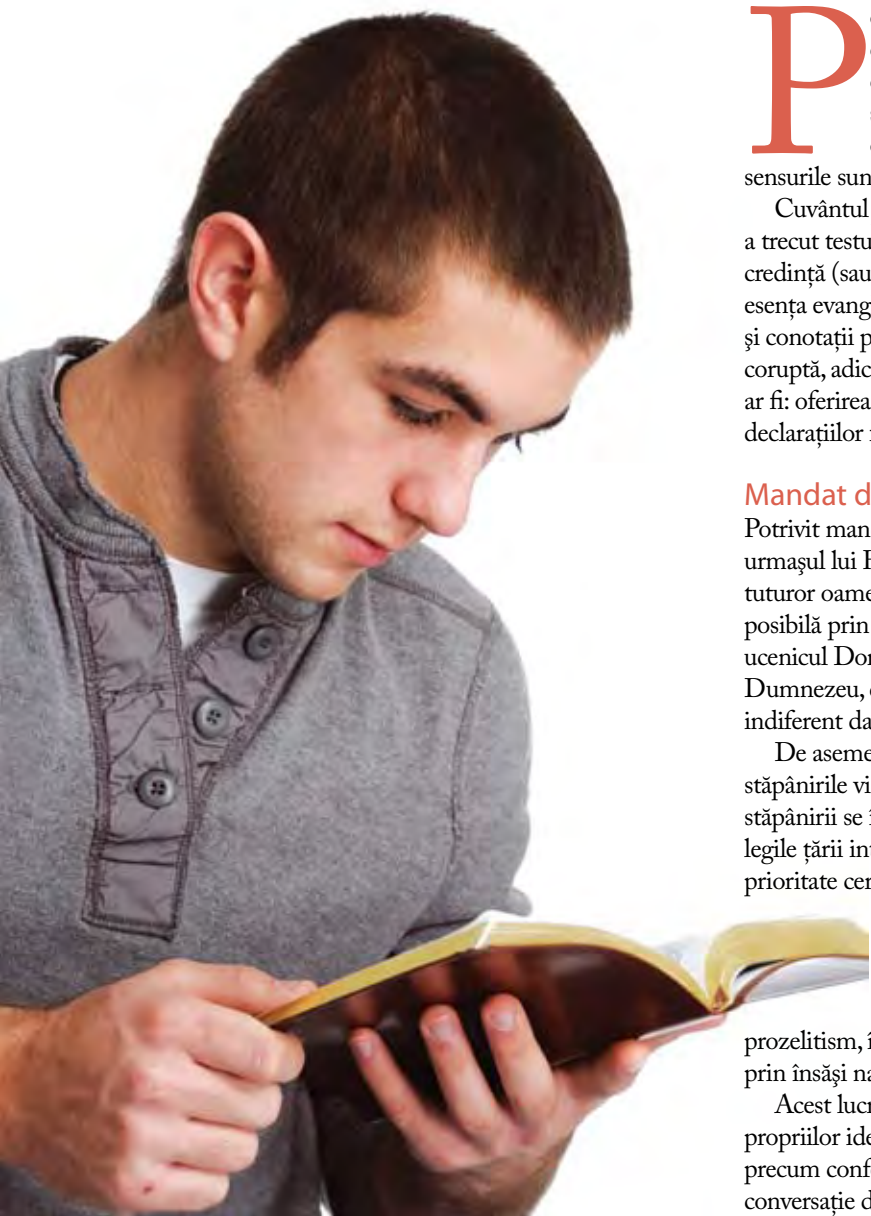
Potrivit mandatului divin din Evanghelia după Matei 28,19.20, urmașul lui Hristos are datoria sfântă de a merge și de a transmite tuturor oamenilor Vestea Bună a lui Dumnezeu: mântuirea este posibilă prin credință în Isus ca Domn și Mântuitor personal. Când ucenicul Domnului Isus spune semenilor despre sacrificiul lui Dumnezeu, despre dragostea Sa, el evangelizează pe cei de lângă el, indiferent dacă legile îi permit sau nu.

De asemenea, creștinul înțelege să păzească legile țării, că stăpânirile vin de la Dumnezeu (Rom. 13,1), și cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu, dar, dacă legile țării intră în contradicție cu legile lui Dumnezeu, el va da prioritate cerințelor divine.

Exprimarea publică, precum și cea privată a propriei credințe trebuie să se bucure de cea mai mare ocrotire din partea orânduirii juridice.

Orice manifestare a propriei credințe este un act de prozelitism, întrucât transmite celorlalți o convingere personală care, prin însăși natura sa, trebuie să fie comunicată.

Acest lucru se poate face prin învățătură, prin expunerea propriilor idei în scris, dar și prin alte mijloace de comunicare, precum conferințele, seminarele. De asemenea, se poate face și prin conversație directă și privată, adică prin toate mijloacele legitime

Articolul 2 din Legea 489/2006 privind Libertatea religioasă și regimul general al cultelor declară că „libertatea religioasă cuprinde și dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practicile și ritualurile specifice cultului, inclusiv prin educație religioasă, precum și libertatea de a-și păstra sau schimba credința religioasă”.

care urmăresc să facă cunoscute altor persoane propriile convingeri și, totodată, să le atragă spre acestea.

Transmiterea propriei credințe – un drept legitim

„Evanghelizarea este un act legitim de prozelitism”, afirma într-un interviu acordat agenției „Zenit” María José Ciaurriz, profesoară de Drept Ecclesial la Universitatea Națională de Învățământ la Distanță din Madrid, Spania. Pentru Ciaurriz, „prozelitismul face parte din dreptul la libertatea religioasă. Ca urmare, cei care expun doctrina pe care o conțin evangheliile, cu scopul de a-i informa pe ceilalți, și chiar cu scopul de a-i atrage spre aceasta, realizează un act legitim de prozelitism, făcând cunoscut conținutul propriei credințe. Acest lucru îl numim evanghelizare, fenomen care a căpătat caracteristici foarte diferite de-a lungul secolelor.”

Mărturisirea credinței trebuie făcută într-un spirit de respect al demnității umane, dar și de respect față de credința celui alt. Obiectivul evanghelizării trebuie să fie acela de a-l atrage pe om la Hristos și spre o deplină înțelegere a adevărilor biblice și a mântuirii. Transmiterea, în mod public sau privat, a propriei credințe este un drept legitim.

Acest efort nu trebuie însoțit de promisiuni materiale sau alte avantaje, prozelitismul agresiv fiind inadmisibil, adică acțiunile care pot fi exercitate în diferite moduri asupra persoanelor pentru a le forța să adopte o atitudine sau o credință.

Potrivit Declarației Oficiale a Comitetului Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la Libertate Religioasă, Evanghelizare și Prozelitism: „Advențiștii cred că libertatea religioasă este un drept uman fundamental. În calitate de

creștini, ei sunt convinși că împărtășirea religiei nu este doar un drept, ci și o responsabilitate plină de bucurie bazată pe mandatul divin al mărturiei.

Dumnezeu i-a chemat pe creștini la evanghelism pentru a 'proclama vestea cea bună a salvării în Hristos' (Matei 28,19.20). Creștinii sunt misionari prin însăși natura lor.

Afirmând misiunea globală și evanghelizarea, advențiștii sunt motivați de dorința de a asculta de porunca lui Hristos și au o sinceră dorință ca orice ființă umană să fie salvată și să moștenească viața veșnică. Ei sunt motivați totodată de sensul urgenței în așteptarea iminentei reveniri a lui Hristos. În dorința de a împlini porunca Evangheliei, advențiștii de ziua a șaptea mărturisesc, predică și slujesc azi în peste 200 de țări.

În contextul împărtășirii religiei, a apărut termenul de 'prozelitism', care este definit în mai multe feluri și căruia i se dă tot mai mult o conotație peiorativă, asociindu-l cu înțelesul neetic al persuasiunii, incluzând forța. Advențiștii condamna în mod neechivoc asemenea metode. Ei cred că religia și credința sunt cel mai bine împărtășite atunci când sunt manifestate și gândite cu umilință și respect, prin mărturia unei vieți în armonie cu mesajul predicat, evocând o acceptare liberă și bucuroasă a celor ce sunt evanghelizați.

Drepturi constituționale

Activitatea misionară și evanghelizarea trebuie să respecte demnitatea ființelor umane. Oamenii trebuie să fie credincioși adevărului și transparenți atunci când au de-a face cu alte grupuri religioase. Terminologia trebuie să fie folosită astfel încât să se evite ofensarea altor comunități religioase. Nu trebuie făcute declarații false sau de ridiculare a celorlalte grupări religioase.

Convertirea este o experiență spirituală și nu trebuie să fie în niciun caz legată de oferirea sau de primirea de lucruri materiale pentru convingere. În timp ce dreptul de angajare în diverse activități umanitare este inalienabil, asemenea acțiuni nu trebuie să fie corelate cu evanghelismul într-un mod în care să fie exploatați oamenii vulnerabili, prin oferirea de ajutoare financiare sau de altă natură, pentru a-i ademeni să-și schimbe religia.

Advențiștii sunt angajați să servească semenilor lor prin predicarea Evangheliei veșnice către orice națiune, neam, limbă și popor (vezi Apoc. 14,6)."

Articolul 30 din Constituția României menționează că „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”. De asemenea, articolul 2 din Legea 489/2006 privind Libertatea religioasă și regimul general al cultelor declară că „libertatea religioasă cuprinde și dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practicile și ritualurile specifice cultului, inclusiv prin educație religioasă, precum și libertatea de a-și păstra sau schimba credința religioasă”.

Ținând cont și de aceste articole de lege, putem concluziona că mărturisirea credinței este un drept religios al credinciosului, pe care și-l va exercita deoarece este strâns legat de identitatea și misiunea lui. ■

*Ciprian Iorgulescu,
director Departamentul
Libertate Religioasă,
Conferința Moldova*

NARCIS ARDELEAN

Conferința Banat este o unitate administrativ-teritorială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și cuprinde județele Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș. Misiunea noastră, desprinsă din misiunea Bisericii mondiale și a celei naționale, este aceea de a vesti Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos în teritoriul arondat acesteia, pentru ca semenii noștri să-L primească pe El ca Domn și Mântuitor personal și să se alăture poporului care așteaptă și grăbește revenirea Sa în slavă pe norii cerului.

Istoric

Conferința Banat-Crișana-Maramureș, cuprinzând regiunile care se regăsesc în nume, a fost înființată în anul 1937, cu sediul la Timișoara, avându-l ca președinte pe Petre Paulini. Un an mai târziu, în 1938, sediul conferinței s-a mutat la Arad. După încă un an, alte modificări majore s-au produs. Cedând Maramureșul și Crișana (cu excepția județului Arad) și primind Oltenia, conferința a devenit Conferința Oltenia-Banat, cu sediul la Craiova. În 1962, conferința Oltenia-Banat a fost arondată Conferinței Sibiu. În anul 1975, ca președinte a fost ales fr. Gligor Deac, iar sediul Conferinței a revenit la Timișoara. În anul 1989, o parte dintre cele 11 județe ale Conferinței Sibiu au trecut la Conferințele Cluj și Brașov, județele rămase în componență – Arad, Timiș, Hunedoara, Caraș-Severin, Mehedinți, Gorj și Dolj – formând Conferința Timișoara. În 1992, preluând județul Bihor de la Conferința Cluj și cedând Conferinței Oltenia județele Gorj, Dolj și Mehedinți, Conferința Banat ajunge la formatul pe care îl are la ora actuală. În anul 2005 s-a hotărât mutarea sediului Conferinței Banat la Arad, care a devenit efectivă în data de 1 mai 2006.

Biserici și credincioși

În cele cinci județe din componență, Conferința Banat numără 114 biserici și 53 de grupe, cu un total de 6.977 de membri, evidențiați de raportul statistic din 31 decembrie 2007. Dintre aceștia, 3.308 sunt în județul Arad, 943 în Bihor, 434 în Caraș, 752 în Hunedoara și 1.540 în Timiș.

Cele 114 biserici sunt repartizate pe județe, după cum urmează: 43 de biserici în Arad, 17 în Bihor, 11 în Caraș-Severin, 22 în Hunedoara și 21 în Timiș. Grupele sunt repartizate astfel: 21 în Arad, 7 în Bihor, 6 în Caraș-Severin, 2 în Hunedoara și 17 în Timiș.

În ultimii ani, prin harul lui Dumnezeu și prin implicarea plină de credincioșie a fraților, au fost inaugurate (sau reinaugurate în urma unor reparații masive) clădirile bisericilor din Bozovici (CS), Ficătari, Săcălaz, Sănmartinul Sărbesc (TM); Oradea „A”, Oradea „B” (BH) – toate în 2005; Liebling (TM), Iratoșu, Mișca, Șofronea, Șomoșcheș (AR) – în 2006; Brădățel (HD), Beliu, Gurahonț, Târnova, Arad IV „Agape” (AR) – în 2007. Pentru anul 2008, sunt deja stabilite cinci inaugurări, în curs de programare fiind încă trei.

ARAD IV „AGAPE” și SEDIUL CONFERINȚEI

GRĂDINIȚA DE LA CUVIN

LA HAȚEG – VOLUNTARI ÎN PROIECTUL „SLUJIRE ÎN SPITALE”

SĂ FIM

GATA!

EVANGHELIZARE ÎN SERBIA

Pastorii

Conferința Banat este deservită, în acest moment, de 37 de pastori activi, 31 slujind în districte, iar ceilalți 6 în conducerea conferinței. Din totalul de 37 de pastori, 28 sunt hirotoniți, 7 sunt asistenți și 2 sunt stagieri. În județul Arad lucrează 13 pastori, 4 pastori în Bihor, 3 în Caraș-Severin, 4 în Hunedoara și 7 pastori în Timiș.

Lucrarea

Desigur că lucrarea Evangheliei este amplă și mult diversificată, fiind dificilă prezentarea ei într-un spațiu atât de restrâns. Materialul de față va face referire la câteva aspecte specifice lucrării din Conferința Banat, prin care frații vor putea să o cunoască mai bine.

De doi ani de zile, la Oradea, prin viziunea și pasiunea pentru televangelizare a pastorului Cornel Dărvășan, funcționează postul de televiziune *Kronos Media*, ale cărui programe, adunate sub genericul „Viața la superlativ”, sunt distribuite publicului atât prin postul *Speranța TV*, cât și prin posturile locale *TVS Oradea* și *InfoTV Arad*.

Emisiunilor radiofonice ale *Radio Vocea Speranței (RVS) Timișoara* li s-au alăturat cele de la *RVS Petroșani*, precum și emisiunile distribuite în Arad prin postul de radio creștin *CNM*.

De mulți ani de zile, relațiile cu publicul au fost cultivate și întreținute cu grijă prin implicarea specială a administratorilor și a pastorilor, astfel că, dacă la modul general, relațiile oficiale ale Bisericii sunt bune, la

SOLA SCRIPTURA ORADEA

Timișoara și Arad ele sunt chiar excelente. În demersul de a realiza o bună comunicare cu oficialitățile din zonă, printr-o acțiune subvenționată de

Departamentul de Libertate Religioasă, revista *Semnele Timpului* este oferită tuturor celor 60 de parlamentari din județele Conferinței Banat, precum și în prefecturi și consilii județene.

Presa reflectă constant acțiunile Bisericii Adventiste în Conferința Banat. Relațiile cu presa au cunoscut noi dimensiuni și prin faptul că din septembrie 2006, de două ori pe săptămână, publicăm articole într-un cotidian arădean, prezentând mesaje biblice, dar și doctrina adventistă. În altă ordine de idei, cele 20 de reviste *Semnele Timpului* distribuite lunar, pe parcursul anului 2007, la 20 de jurnaliști din județele din conferință, au contribuit la formarea unei imagini pozitive a Bisericii și la stabilirea unor bune relații, încât Departamentul de Comunicare a decis ca în 2008 să continue acest demers, dublând numărul de reviste *Semnele timpului* oferite.

În anul 2005 ne bucuram de o singură filială *Sola Scriptura*, în Timișoara, la sediul Conferinței. Neavând centru cu librărie, ne ocupam doar de corespondența cu participanții la cursuri. Erau, la vremea aceea, în jur de 350 de cursanți în cele cinci județe. Dumnezeu ne-a deschis însă noi posibilități de slujire. În aprilie 2006, s-a deschide la Arad a doua filială din cadrul conferinței, și prima cu librărie și bibliotecă. În aprilie 2007, s-a deschis a doua filială cu librărie și bibliotecă, la Timișoara, într-un spațiu nou, iar în octombrie 2007, a treia, la Oradea. „În prezent, numărul cursanților este de aproximativ 1.300 în cele cinci județe. Prezența oamenilor în librării este

ECHIPA KRONOS MEDIA

apreciabilă”, ne-a declarat Paul Bucur, coordonatorul activității Sola Scriptura în Conferința Banat.

Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru tinerii bisericii noastre. În ultimii ani a luat amploare un fenomen binecuvântat: tinerii s-au implicat tot mai mult în activitățile bisericii: predică mesajul Evangheliei în țară, dar și peste hotare, în Serbia, Africa, America de Sud și în Asia. Acțiunile misionare medicale, imbinat armonios cu slujirea de tip TinSerV, sunt un obiectiv al ultimelor vacanțe de vară. Studenții AMiCUS din Timișoara, Arad și Oradea excelează în creativitate și dăruire atunci când este vorba să planuiască și să realizeze noi proiecte de slujire misionară și socială: reviste *Semnele Timpului* oferite bibliotecilor, colegilor și profesorilor; disponibilitatea de a dona sânge, plus dăruirea de bunuri alimentare; acțiuni pentru bătrânii fără familie și pentru copii instituționalizați...

În ceea ce privește evanghelizarea externă, trebuie menționată colaborarea începută în 2005 cu frații din Banatul Sârbesc, prin care pastori români, iar din acest an și tineri laici, susțin în fiecare iarnă campanii de evanghelizare în satele românești din Serbia, iar pastori din Serbia vin pentru a predica în satele sârbești din Caraș-Severin și Timiș. Mai trebuie spus că aceasta este a doua iarnă consecutivă în care pastorii români din Conferința Banat merg să predice în Republica Moldova.

Cu pași mărunți, în Conferința Banat se dezvoltă și proiecte în

ȘTEFAN BREZOI ÎN KENIA

domeniul educației: au fost înființate o grădiniță la Cuvin (AR) și una la Arad. Există premise ca, în curând, bisericile din Arad să deschidă, la rândul lor, grădinițe.

Începând din 6 august 2000, frații din zona Beliu (AR) s-au implicat, prin Fundația Creștină Angelis, în organizarea și întreținerea centrului de plasament „Orhideea” din Beliu, unde sunt îngrijiți zece copii abandonati. Vârstele copiilor care au beneficiat de ajutorul oferit de „Casa Orhideea” sunt între 1 și 12 ani.

În ultimii ani a crescut semnificativ numărul gaborilor care se adaugă poporului lui Dumnezeu. Prin acțiuni de genul „Ziua gaborului timișorean” și „Convenția gaborilor din Conferința Banat”, ambele marcând până în prezent câte două ediții, se fac pași în vederea integrării în biserica noastră a

acestei comunități de oameni calzi și inimoși.

Lucrarea în spitale a fost inițiată de fratele Vasile Vărcuș, în urmă cu 15 ani, pe vremea când lucra ca pastor într-una dintre bisericile din Arad. „Slujire creștină în spitale” a luat amploare, astăzi existând semnate protocoale cu 12 spitale, unde, în Sabat, frații noștri îi vizitează pe bolnavi și îi încurajează prin rugăciuni și scurte lecturi biblice. În alte patru spitale se lucrează în aceleași condiții, dar fără un protocol semnat cu conducerea spitalelor respective. Prin această inițiativă s-au obținut zece mii de adrese, cu care se corespundează, s-au vizitat peste două mii de familii, oferindu-li-se seminarele evanghelice „Există speranță”. În numeroase cazuri, familiile bolnavilor și-au chemat și vecinii la studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Așteptarea

Dincolo de tot ceea ce „facem”, ne dorim „să fim” tot ceea ce Dumnezeu așteaptă să fim! Conștientizăm tot mai clar că trăim evenimentele de mult profetizate ale timpului sfârșitului. Dorința noastră este „să fim gata”, și împreună cu dumneavoastră să Îl întâmpinăm curând pe Domnul nostru venind pe norii cerului! Maranatha! Domnul vine! ■

MARIUS ȘI MARIANA STURZ ȘI ELA ZEILER ÎN GUYANA

Narcis Ardelean,
Secretarul
Conferinței Banat

VIOREL DIMA

Preocupată să își aducă contribuția la realizarea unei lumi mai bune, cu ocazia Săptămânii Libertății Religioase (26 ianuarie–2 februarie a.c.), Asociația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase „Conștiință și Libertate” a organizat 7 seminare în școli, 18 dezbateri cu tema „Administrația publică și religia”, în cooperare cu primăriile din diferite localități, la care au participat reprezentanți ai instituțiilor publice locale și județene și reprezentanți ai cultelor. În București, asociația a organizat trei dezbateri: „Rolul cadrelor didactice și al preoților/pastorilor în protejarea și promovarea drepturilor copilului”, „Administrația publică și religia” și „Creștinismul persecutat în lume”. La aceste dezbateri au participat reprezentanți ai Parlamentului, Guvernului, ai diferitelor culte religioase, ai primăriilor și ai organizațiilor neguvernamentale. *Speranța TV* a transmis câte o oră și jumătate din fiecare dezbateri.

Simpozioane pentru promovarea principiilor libertății religioase

În contextul Săptămânii Libertății Religioase, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în parteneriat cu Asociația „Conștiință și Libertate”, a organizat simpozioane pentru promovarea principiilor libertății religioase în 43 de biserici adventiste din țară, la care, pe lângă membrii bisericii, au participat reprezentanți ai diferitelor culte și instituții publice.

Pe lângă aceste activități, Biserica Adventistă a dezvoltat, în zilele de 26 ianuarie și 2 februarie, un program de motivare și instruire a membrilor săi, cu scopul de a-i ajuta, pe de o parte, să își definească mai bine valorile și identitatea adventistă, să

își cunoască drepturile religioase protejate prin lege și să fie capabili să le apere și, pe de altă parte, să își îndeplinească rolul de lumină a lumii și să sara a pământului, devenind promotori ai păcii și armoniei sociale, contribuind la păstrarea unui climat de libertate religioasă și respect față de demnitatea umană, față de credința aproapelui și a diverselor comunități religioase. În acest sens, în majoritatea bisericilor au fost prezentate predici pregătite de Departamentul de Relații Oficiale și Libertate Religioasă: „Libertatea religioasă”, „Liberi pentru totdeauna”, „Hristos ne-a eliberat pentru a fi liberi” și „Voi sunteți sarea pământului”. În după-amiezele celor două zile au avut loc seminare despre modalitățile de apărare a drepturilor religioase și despre legislația privitoare la acest domeniu.

Atât normele legale, cât și cele religioase recunosc dreptul bisericilor de a-și promova credința și valorile proprii, precum și dreptul de a-și apăra credințioșii de abuzuri din partea diferitelor instituții și de prozelitismul inițiat de către alte comunități religioase. Promovarea credinței proprii și protejarea propriilor credincioși împotriva învățăturilor străine sunt două aspecte esențiale ale misiunii organizațiilor religioase, dar care conțin un potențial ridicat de conflict în relațiile interreligioase și interconfesionale. În relațiile lor cu alte grupuri religioase, comunitățile religioase folosesc strategii și mijloace diverse, dar când ajung să folosească violența fizică, indiferent care sunt circumstanțele, ele reprezintă un pericol public, atentând la demnitatea umană, la drepturile fundamentale ale omului, la ordinea publică și pun în pericol democrația. Societatea trebuie să condamne comportamentele violente, indiferent dacă vin din partea unor grupuri minoritare sau majoritare. Analizate din perspectivă

religioasă, astfel de manifestări nu pot fi niciodată inspirate de Dumnezeu iubirii. Numai forțele răului pot inspira ura și comportamentul violent. În armonie cu învățătura biblică, dragostea, sensibilitatea la nevoile celuilalt și respectul demnității umane sunt condiții obligatorii pentru predicarea și mărturisirea credinței proprii.

Statul și biserica

Statul și biserica sunt două „împărății” distincte și niciuna nu este îndreptățită să o domine pe cealaltă. Totuși, ordinea temporară a lucrurilor este în responsabilitatea statului. De aceea, în societățile pluraliste, din punct de vedere religios, statul are datoria să nu permită manifestarea violenței în relațiile dintre organizațiile religioase și să asigure un tratament egal cetățenilor, indiferent de apartenența lor religioasă și de credința pe care și-o manifestă, și să nu favorizeze nicio confesiune.

În cadrul dezbaterilor organizate în București, s-a evidențiat faptul că în România, libertatea religioasă se bucură de protecție legală și că, de regulă, Administrația Publică aplică legea în ceea ce privește drepturile religioase ale cetățenilor. Însă în ceea ce privește responsabilitatea de a organiza aplicarea legii, Administrația Publică nu a emis regulamente de funcționare a cimitirelor existente, în armonie cu prevederile Legii libertății religioase și regimului general al cultelor și nici nu a înființat cimitire comunale acolo unde acestea nu există. Astfel, la mai bine de un an de la adoptarea legii, mai apar conflicte interconfesionale generate de lipsa accesului la un loc de înmormântare pentru persoanele care aparțin altor confesiuni religioase.

Abuzul fizic și emoțional

Dezbaterea referitoare la protejarea drepturilor copilului a evidențiat consecințele nefaste pe care le are abuzul fizic și emoțional asupra dezvoltării copiilor și necesitatea implicării cadrelor didactice și a preoților/pastorilor în stoparea abuzului, intoleranței și discriminării. Primul pas în stoparea abuzului constă în ruperea tăcerii. Preoții și pastorii, însă, trebuie să facă mai mult decât să încurajeze victima și să anunțe autoritățile competente. Ei trebuie să învețe comunitatea să identifice abuzurile și să o ajute să

își asume responsabilitatea stopării lor. Ei pot acorda sprijin moral și spiritual victimelor directe și indirecte ale abuzului. În același timp, merită subliniat faptul că discriminarea și intoleranța religioasă nu sunt doar o încălcare a drepturilor fundamentale, ci sunt și un abuz emoțional ale cărui consecințe sunt greu de evaluat, și de aceea trebuie descurajată.

Schimbări ale raporturilor demografice între religii

Dezbatând situația creștinismului în lume, reprezentanții confesiunilor creștine și-au manifestat îngrijorarea cu privire la opoziția și persecuția pe care acesta o întâmpină în diferite țări necreștine, și în special în cele musulmane. A fost luat în discuție și impactul schimbării raporturilor demografice între religii (dar și în mijlocul lor). Adesea, majoritățile devin minorități și invers. De exemplu, în Orientul Apropiat, populația creștină a scăzut în ultimii zece ani de la 12 milioane la 2 milioane. Libanul era cunoscut drept țară majoritar creștină, iar în prezent este majoritar musulmană (2/3), doar 1/3 din populație fiind creștină. Unele comunități religioase, majoritare în țările de origine, devin minoritare în Uniunea Europeană (UE). În prezent, în UE sunt 53% catolici, 22% protestanți, 7,6% ortodocși, 3% musulmani și 0,13% evrei.

Aceste schimbări de raporturi, pe de o parte pun majoritățile în situația de a învăța să aibă comportament de minoritar, iar pe de altă parte, ar putea să le conștientizeze că trebuie să se poarte cu minoritățile așa cum ar vrea să se poarte cu ele majoritățile, în cazul în care ar deveni minorități. În armonie cu principiul „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal. 6,7), cultura și comportamentul majorității setează mintea colectivă a unui popor și, așa cum este învățat să se poarte cu minoritățile, așa se va purta și cu noile minorități.

Libertatea în Hristos

În aceste condiții, este de așteptat ca Biserica să îi ajute pe oameni, în general, și pe credincioși, în special, să înțeleagă că libertatea interioară pe care o dă adevărul este mai importantă decât libertatea pe care o acordă statul și societatea și să îi încurajeze să

experimenteze libertatea în Hristos. Dreptul la libertate religioasă derivă din faptul că omul a fost creat după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, în sensul că a fost dotat cu capacitatea de a alege și de a lua decizii morale, motiv pentru care statul nu are competența de a acorda libertatea de credință și de conștiință, ci numai de a o recunoaște. De aceea, creștinul trebuie să își păstreze libertatea și atunci când aceasta nu îi este recunoscută și să dobândească harul de a gestiona crizele fără să părăsească spiritul iubirii. El trebuie să fie capabil să manifeste spiritul creștin chiar și atunci când este victimă a intoleranței și persecuției religioase, pentru că violența nu poate fi învinsă decât prin blândețe, răbdare și perseverență.

Pe de altă parte, Biblia spune că Isus, Întemeietorul creștinismului, S-a îndreptat hotărât spre Ierusalim ca să fie răstignit, să înfrunte violența prin iubire răbdătoare. Totuși, atunci când un aprod L-a lovit, sub pretextul că nu a răspuns adecvat marelui preot, Isus a întrebant: „Dacă am vorbit rău, arată-mi ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce mă bați?” (Ioan 18,23) În felul acesta, El a folosit ocazia să-i învețe chiar și pe persecutori că drepturile și demnitatea umană trebuie respectate. Exemplul lui Pavel, care a întrebant: „Vă este îngăduit să bateți un roman care nu este condamnat?” (Fapte 22,25), constituie o încurajare mai evidentă pentru creștin de a-și cere drepturile legale și de a și le apăra. Creștinul nu va folosi, însă, niciodată violența pentru dobândirea și protejarea drepturilor religioase și de conștiință.

Fericirea a șaptea definește calitatea de fiu al lui Dumnezeu ca fiind o consecință a implicării în realizarea păcii, și acesta este un argument suficient pentru a motiva pe fiecare dintre cititorii acestui articol să facă mai mult pentru împiedicarea oricărei forme de intoleranță, manifestând dragostea creștină și față de cei care cred altfel decât ei și față de cei care îi insultă, îi prigonesc și spun lucruri neadevărate împotriva lor. ■

*VioREL Dima, director
Departamentele
Libertate Religioasă
și Comunicații,
Uniunea Română*

„DAR EU VĂ SPUN”

LICINIUS CHIRIAC

Unul dintre cele mai importante și mai semnificative cuvinte din limba română este, cu siguranță, conjuncția adversativă *dar*. Un cuvânt scurt și simplu, și totuși cu un impact extraordinar asupra cursului ideilor dintr-o propoziție. De ce? Simplu. Pentru că introduce ideea de contrast. Când conjuncția *dar* este folosită în mijlocul unei fraze, fraza care părea să afirme un anumit lucru la început își schimbă complet sensul, pentru a spune, mai apoi, ceva cu totul diferit. „Domnul X este un om de o mare valoare, *dar* este extrem de egoist.” Propoziția începe cu o afirmație apreciativă la adresa Domnului X și se încheie într-o notă negativă, ce modifică impresia făcută inițial. „George este un meseriaș remarcabil, *dar* este cam leneș.” „Ioan ar fi băiat bun, *dar*...” „Maria este o persoană agreabilă, *dar*...” Observați sensul de contrast – calitatea care a fost afirmată la început este compromisă ulterior prin relevarea unui aspect negativ.

Desigur, conjuncția *dar* poate acționa și în celălalt sens.

„Nelu nu știe multe, *dar* ceea ce știe face cu drag.” „Diana nu are studii muzicale, *dar* cântă minunat.” Aceste propoziții ne lasă impresia că atât Nelu, cât și Diana s-ar putea să aibă unele neajunsuri, dar, în general, ei sunt oameni remarcabili.

Vă rog să constatați marea diferență dintre afirmațiile următoarelor două fraze: „Fotbalistul Y este un jucător bun, *dar* a ratat ultimul penalty”; „Fotbalistul Y a ratat ultimul penalty, *dar* el este un jucător bun.” Observați că prima dintre aceste două fraze se sfârșește într-o notă negativă și ne lasă impresia de eșec. A doua frază se sfârșește într-o notă pozitivă, lăsând o impresie favorabilă. Ce face diferența? Conjuncția *dar* introduce contrastul, și aceasta are o mare încărcătură semantică.

Acum, pentru că s-a terminat lecția de gramatică, să privim la titlul acestui articol.

Orice persoană familiarizată cu viața și învățăturile lui Isus se va gândi, desigur, la seria de afirmații din Predica de pe Munte, în care Isus a folosit expresiile: „Ați auzit că s-a spus..., *dar* Eu vă spun...” Ce se petrece aici? Isus, de fapt, pune în contrast cerințele tradiționale cu cerințele Sale mai înalte. Și observați expresia care urmează după conjuncția adversativă *dar*! El ne lasă cu impresia că ceea ce a spus El cu privire la acel subiect este de mai mare importanță decât ceea ce au spus cei de dinaintea Lui.

Trei lucruri sunt sugerate de expresia: „*Dar* Eu vă spun...”

1. Autoritate

Cine este „Eu”, care vorbește aici? Isus, desigur. Și cine este acest Isus? El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. El este Emanuel – Dumnezeu cu noi. El este Cuvântul (Logos) care era cu Dumnezeu și care este Dumnezeu. Ce însemnau aceste calificative? Înseamnă că orice este spus despre persoana care are aceste calificări merită atenția noastră.

După ce a dedicat trei capitole faimoasei Predici de pe Munte, Matei a observat impactul acestui mesaj asupra oamenilor, care erau uimiți că Isus nu-i învăța ca și cărturarii, ci ca Unul care avea autoritate (Matei 7,28.29).

Când Isus i-a însărcinat pe ucenicii Lui să meargă în lume și să propovăduiască mesajul mântuirii, El a început spunându-le: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28,18, *American Standard Version*)

Ioan, de asemenea, afirmă că dacă Îl cunoaștem pe Isus, noi vom și asculta de poruncile Sale (1 Ioan 2,3,4). Verbul *a cunoaște*, folosit aici, include ideea de cunoaștere prin experiență personală. În felul acesta, Ioan comunică ideea că dacă Îl cunoaștem înseamnă că am avut o experiență personală cu El; și dacă am avut o experiență personală cu El, vom și asculta de cuvintele Lui, pentru că este imposibil să fi avut experiență personală cu El ca Domn și Mântuitor, fără să știm că El este Cel care are autoritate. Acesta este motivul pentru care găsim un impact atât de puternic în cuvintele simple ale Lui Isus: „Ați auzit că s-a zis..., dar Eu vă spun...”

2. Contrast

Este potrivit faptul că Isus Și-a început o mare parte dintre învățăturile Sale folosind cuvintele „Dar Eu vă spun...”, pentru că ceea ce a avut El de spus era în contrast semnificativ cu ceea ce era acceptat în mod tradițional, în domeniul doctrinei, cât și în cel al conduitei etice. Nu este de mirare că oamenii au fost uimiți de învățătura Sa, pentru că nu numai metodele Sale erau în contrast cu metodele cărturarilor, ci și conținutul învățăturii Sale.

Lumea ne învață să ne urâm dușmanii și să ne iubim numai prietenii; Isus ne învață să-i iubim și pe unii, și pe ceilalți. Lumea ne învață să adunăm cât de multe bogății posibile; Isus ne învață că adunăm de fapt atunci când dăruim. Lumea ne învață să ne răzbunăm pentru disprețul sau cruzimile pe care le suferim; Isus ne învață că răzbunarea este numai a lui Dumnezeu. Lumea ne învață că trebuie să respectăm averile și rangul; Isus ne învață că poziția de slujitor este cea mai înaltă dintre toate pozițiile.

Oricine este familiarizat cu învățăturile lui Isus nu poate să nu observe contrastul puternic dintre învățăturile Lui și standardele lumii în care trăim. Cu toate acestea, mult prea adesea, creștinii s-au făcut vinovați de a fi încercat o simbioză între ele. Așa că, de multe ori, s-a căutat să se folosească puterea oamenilor pentru a impune învățăturile Bisericii. De multe ori, s-a încercat să se folosească reclamele moderne pentru a „vinde” creștinismul. De alte ori s-a încurajat confruntarea, și nu cedarea. S-a încurajat ura, și nu dragostea.

Se pare că mai avem încă nevoie să acordăm atenție cuvintelor lui Isus, introduse de expresia: „Dar eu vă spun...”

3. Înțelepciune

În sfârșit, privind cu atenție această expresie, putem descoperi aici o forță și o înțelepciune extraordinară. Cei care își modelează viețile după învățătura Mântuitorului descoperă că viața este mai ușor de suportat, alegerile sunt mai simple de făcut, și țintele mai ușor de atins.

Înțelepciunea învățăturii lui Isus este exemplificată clar de faptul că principiile Sale sunt folosite de unii chiar și pentru scopuri pentru care nu au fost destinate. Când indienii se agitău pentru obținerea independenței față de Imperiul Britanic, Mahatma Ghandi a condus o serie de acțiuni nonviolente pentru a atrage atenția asupra cererilor lor. Curând, ei au descoperit că britanicii nu aveau atâta cruzime, încât să treacă peste demonstrații care stăteau pașnici pe șinele de cale ferată, iar rezultatul a fost totala dezorganizare a Guvernului Imperial Britanic din India. În decursul istoriei, creștinii au avut aceleași rezultate. În timpul secolelor de

persecuție din Imperiul Roman, creștinii nu au opus nicio rezistență, mergând la moarte cu onoare și convingere. Tertulian a urmărit o astfel de execuție și a înțeles că trebuie să existe un motiv foarte puternic care să determine un om să moară cu atâta seninătate. El însuși avea să scrie mai târziu: „Sângele martirilor este sămânța Bisericii.” Chiar și în zilele noastre, cei care trăiesc în armonie cu etica creștină sunt mai respectați datorită convingerilor și a consecvenței lor.

Înțelepciunea învățăturilor lui Isus este la fel de aplicabilă astăzi, ca și acum douăzeci de secole. De regulă, oamenii nu vor abuza de creștinul care trăiește după această etică. Cei care îl cunosc îl vor respecta și, la rândul lor, îl vor proteja de cei lipsiți de scrupule. În plus, loialitatea creștinului va fi dovedită cu fermitate. Noi nu ne punem încrederea în forța sau în puterea omenească, ci în voia lui Dumnezeu și în providența harului Său. Noi nu trăim ca să fim pe placul lumii sau ca să avem succes în lume, ci pentru a fi pe placul Regelui Regilor. Scopul nostru este să primim acea chemare mult așteptată: „Bine, rob bun și credincios...” Dacă acesta este cu adevărat scopul nostru, nu îl vom atinge niciodată ca adepți ai standardelor propagate de lume. Scopul va fi atins numai urmând învățătura plină de autoritate a Celui care a spus cu mult timp în urmă: „Dar Eu vă spun...” ■

Licinius Chiriac,
pastor de tineret
județele Neamț și Vrancea,
Conferința Moldova

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro

De la ofițer la predicator

Pintilie Baci este pastor al Bisericii Adventiste din România din anul 1951, iar în prezent, pastor pensionar. S-a născut în comuna Berești-Tazlău, jud. Bacău, pe data de 27 februarie 1915.

Când și cum ați devenit adventist?

Începând de la vârsta de trei ani, mama m-a dus în fiecare duminică la Biserica Ortodoxă și m-a învățat să-mi fac semnul crucii și să mă închin la icoane. Ea era foarte bisericoasă, deși nu știa carte. Bunicul meu din partea mamei, Gheorghe Dospinescu de la Strugari, a avut șapte copii: doi băieți și cinci fete. Unul dintre copii a fost botezat de popa din sat, în calitate de cumătru, așa că tata era foarte apropiat de acesta. În anul 1918, băiatul cel mai mare a venit de pe front și a adus o Biblie. A început să citească din ea pentru întreaga familie. A găsit acolo cele Zece Porunci, și în mod special porunca a patra, care venea în contradicție cu ziua pe care o țineau ei. Atunci bunicul, care nu știa carte, a rămas contrariat și a zis: „Costache, dă-mi Biblia, că eu mă duc la cumătrul, preotul, și-i arăt Cartea, să văd ce spune, e bună, e sfântă, e adevărată?” A luat Cartea, s-a dus la preot acasă și l-a întrebat: „Cumătre, mata ai multă cunoștință de Dumnezeu, ce spui de Cartea asta, e bună? Să ascultăm de ea sau nu?” Preotul i-a spus: „Cumetre Gheorghe, asta e Sfânta Scriptură, Sfânta Evanghelie, la fel cu aceea din biserică, pe care o am eu. Cine păzește poruncile și face cum scrie în ea va merge în Rai. Aceasta e scrisoarea lui Dumnezeu către noi, oamenii.”

Câțiva oameni din sat au început să se adune și să studieze Biblia, iar de la Berești, mergeam în fiecare sâmbătă și ascultam Cuvântul Domnului. S-a format astfel o comunitate la Strugari, cu timpul și la Berești, Moinești și la Bucșești. Pastor pe atunci era Nicolaie Alexe, iar lucrător, Vasile Zamfir. Eu aveam opt sau nouă ani atunci, și când venea pastorul la Berești, alergam pe la toate casele și îi chemam pe oameni să vină să asculte Cuvântul. Apoi mergeam prin comunitățile vecine și călăuzeam pastorul prin locuri mai ferite, din cauză că eram prizonieri pentru adevărul pe care-l descoperiserăm. Pastorul se bucura de zelul meu și-mi spunea: „Pintilie, tu pastor ai să ajungi!” Iar cei care ne persecutau – boierul din sat, primarul și alții – strigau după mine: „Pocăitule, ai să vezi ce-o să-ți facem noi că umbli și chemi oamenii la adunare. O să-ți rupem picioarele!” În inima mea a rămas dorința de a sluji lui Dumnezeu în lucrarea Sa.

Evangelhiile ne prezintă multe istorisiri despre chemarea la slujire pe care Isus a adresat-o ucenicilor Săi. Când a fost acest moment al chemării dumneavoastră și în ce mod?

Părinții mei, văzându-mi zelul și dorința, au vrut să mă trimită la Școala Misionară, la Brașov, dar taxele erau mari și nu puteau să le plătească. Între timp, m-am căsătorit cu Niculina Ciuhat, din comunitatea Bucșești, și am avut o fetiță, Lucica, iar eu am plecat pe frontul de est, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Mareșalul Antonescu s-a unit cu nemții contra rușilor. Același mareșal a dat un decret pentru desființarea cultelor neoprotestante și i-au obligat pe credincioși să treacă înapoi la cultele de unde au venit. Lucrul acesta îl făceau preoții care aveau la dispoziție jandarmi. Așa se face că în iarna anului 1943, jandarmii au venit acasă și au luat-o pe soția și pe fetița mea, pe care voiau să o boteze la ortodocși. Fetița a răcit în timpul botezului, pentru că era iarnă, a făcut meningită și a murit. După întoarcerea mea din prizonierat, am lucrat ca ofițer în armată, până în anul 1948, perioadă în care am avut probleme cu Sabatul. Am apelat la fr. avocat al Bisericii Adventiste, Ștefan Demetrescu, acesta ajutându-mă să-mi dau demisia. Președintele Conferinței Moldova, fr. Popov Alexandru, m-a întrebat dacă aș vrea să merg la Școala Misionară.

Cum v-ați dat seama că sunteți chemat de Dumnezeu? A fost dorința dumneavoastră dintotdeauna să fiți predicator?

În toate experiențele avute cu Dumnezeu, în timpul copilăriei, tinereții, prizonieratului, am simțit chemarea lui Dumnezeu de a împărtăși și altora modul în care El m-a condus și m-a ocrotit. Am descoperit talentele pe care Dumnezeu mi le-a dat și am dorit dintotdeauna să le dezvolt pentru lucrarea Sa.

Cum a primit familia chemarea dumneavoastră de a deveni pastor adventist?

Atât părinții, cât și soția s-au bucurat că m-am reîntors de pe front cu viață și sănătos și au manifestat o mare disponibilitatea de a-mi da tot concursul lor să merg la Școala Misionară. Soția,

care era croitoreasă, lucra pentru întreținerea familiei, iar părinții le îngrijeau pe cele două fete pe care le aveam.

Care a fost persoana, cartea sau experiența care a influențat în mod decisiv schimbarea vieții dumneavoastră? Care predicator a avut cea mai mare influență asupra vieții dumneavoastră?

Persoana despre care am amintit și care m-a impulsionat pentru a deveni pastor a fost fr. pastor Zamfir Vasile, care-mi spunea mereu: „Tu ai să devii pastor.” El a fost și modelul meu, pentru că în vizitele pe care le făcea și în care eu personal îl conduceam prin locuri mai dosnice, ferindu-l de persecutori, l-am admirat și mi-a rămas în suflet.

Care au fost cele mai dramatice experiențe din viața dumneavoastră? Ce ați învățat din ele?

Cea mai dramatică experiență din viața mea a fost călătoria spre lagărul din Siberia. Am căzut prizonier la Cotul Donului, când rușii ne-au încercuit, și până seara au fost circa 1.000 de răniți. Zăpada era roșie de la sângele răniților. Trebuia să trecem un deal, și pe coama dealului era locul cel mai vulnerabil de a fi împușcați. Când am ajuns la linia întâi, ne adunaserăm 70.000 de soldați, și atunci s-au făcut actele de capitulare. Apoi, soldații ruși – cazaci ne-au încolonat câte 10.000 de soldați și am călătorit două săptămâni până la o cale ferată fără să ni se dea apă sau mâncare în tot acest timp. Femeile rusoase ieșeau de prin sate și ne aruncau cartofi cruzi, pe care îi mâncam așa; eram rupți de foame și morți de oboseală. În acest timp de încercare grea, mi-am adus aminte cum poporul Israel, ieșit din Egipt, a fost hrănit în pustie cu mană, cum spune Psalmi 78,23-25: „...ai deschis porțile cerului... și le-ai dat grâu din cer, au mâncat cu toții pâinea celor mari.” M-am rugat și eu și, într-o noapte, am dormit într-un sat, în școală, și am găsit acolo o grămadă de grâu, pe care-l puseseră oamenii și pe care nu-l mai luaseră, pentru că venise frontul. Am luat vreo 4-5 kg, le-am pus într-un sac de merinde, pe care l-am pus sub manta, și pe drum luam câte o mână de grâu și mâncam, iar în loc de apă, topeam zăpadă, și așa am rezistat până am ajuns

în lagăr la Tambov, unde eram 12.000 de prizonieri – italieni, nemți, români și maghiari. Foamea a rămas mai departe dușmanul cel mai mare. Într-o noapte, îmi era așa de foame, că m-am trezit pe la ora două și m-am rugat cu glas tare: „Doamne, Tu ai spus că pâinea și apa nu vor lipsi celor ce se tem de Tine!” Atunci, mi-a venit în minte un îndemn: „Scoală-te, îmbracă-te și ieși afară!” Am urmat îndemnul și am ieșit. Deodată mi-a venit un miros de fiertură de cartofi de la bucătăria lagărului. Știam că dacă cineva se apropie de bucătărie este lovit cu un ciomag, pregătit special pentru aceasta. Eu nu m-am apropiat. Afară tocmai ninsese și era ger. Am văzut o lopată mare și am început să curăț zăpada din jurul bordeiului, unde era bucătăria. Am făcut o alee, am muncit până dimineața și m-am încălzit. Când un bucătar a deschis ușa, a remarcat că cineva a făcut treabă bună acolo și m-a răsplătit cu mâncare din belșug. Mi-a umplut gamela cu ciorbă din aceea făcută din tărâțe de grâu și cu cartofi, iar eu l-am mulțumit lui Dumnezeu pentru minunea prin care m-a salvat și de data aceasta. Am muncit în continuare acolo toată iarna și am fost binecuvântat cu mâncare în toată acea perioadă.

Ce a însemnat pentru dumneavoastră cel de-al Doilea Război Mondial? Cum a fost călătoria spre lagărul din Siberia, și apoi reîntâlnirea cu familia?

Cel de-al Doilea Război Mondial a însemnat pentru mine împlinirea literală a Cuvântului lui Dumnezeu din Psalmi 91,7: „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.”

Odată cu noi, românii, au căzut și 350.000 de nemți, și războiul a luat o nouă întorsătură. Nemții s-au retras, și rușii, împreună cu americanii, englezii și francezii s-au unit, iar din prizonierii români s-a format „Divizia Tudor Vladimirescu” care avea la bază cinci puncte, printre care unul stipula: „Nimeni să nu mai fie persecutat pentru credința lui; bisericile să fie libere și să se înapoieze credincioșilor lor. M-am înscris în această divizie, dar în acest timp eu lucram în Siberia într-o mină de cărbuni. Dumnezeu m-a salvat din nou într-un chip minunat: în timp ce dădeam cărbunele în puțul adânc de 60

de metri, unde se încălca în vagoane, am alunecat și am căzut în acel puț. Puțul era prevăzut din loc în loc cu drugi de lemn, pentru a-l susține să nu se dărâme, iar eu, când am căzut cam la 40 de metri, am reușit să mă prind cu mâinile de un drug și am rămas atârnat în gol. Brigadierul rus, când a văzut că am căzut, a spus: „Gata, asta este mort!” Dar a venit să asculte, și așa a auzit strigătul meu de ajutor. A strigat atunci: „N-ai murit? Dumnezeuul tău te-a scăpat!” M-au scos de acolo și nu am avut nicio zgârietură.

Întors în țară, împreună cu Divizia Tudor Vladimirescu în care mă înscrisese, am ajuns la Pitești, și acolo au început să vină soții, mame, frați, surori, ca să-i caute pe cei dragi. Era o vreme frumoasă, castanii erau înfrunziți, aleea era luminată electric, cu o lumină pală. Mama și soția urcau către cazarmă, pe partea dreaptă, iar eu coboram pe cealaltă parte a aleii. Am văzut două femei, dar nu le-am cunoscut. Deodată văd că doamna mai tânără părăsește trotuarul și traversează spre mine, întrebându-mă: „Domnule ofițer, cunoașteți pe sublocotenentul Baciș Pintilie?” M-au podidit lacrimile, am întins mâinile și le-am cuprins pe amândouă în brațe. Soția a scos un strigăt, apoi s-a rezemat de mine. Mama și-a luat un colț de la năframă și a început să-și ștergă lacrimile. Mi-am adus aminte de cântecul pe care-l cântam în lagăr:

„Parcă-o văd acas' pe mama
Chip de sfântă-ntr-un pervaz
Slabă, slabă, sărăcuța,
Și cu lacrimi pe obraz.
Și gândind așa la mine
Uită furcă și fuior,
Și cu-un colț de la năframă
Șterge ochii binișor.”

În noaptea aceea n-am mai dormit, am întreat-o pe soție: „Ce face fetița noastră, Lucica? Trebuie să aibă 4-5 anișori.” Mi-a spus atunci că Lucica a murit și mi-a povestit cum a fost luată cu forța și botezată, sub regimul Antonescu.

Ce rol a avut familia în viața de slujire a bisericii?

Rolul familiei în lucrarea de slujire a bisericii este crucial. Familia constituie celula de bază a societății, și dacă aceasta nu are o temelie solidă și principii bine fixate, nu numai că fondul sufletesc al pastorului este distrus, dar și succesul

în lucrare este prejudiciat. O familie unită și bine fondată, asemenea unei case zidite pe stâncă, va crea confortul sufletesc necesar pastorului pentru lucrarea pe care el o are de făcut în comunitățile pe care le păstorește.

Cum vă pregăteți predicile? Care erau pașii? Cât de mult timp ați petrecut cu Dumnezeu în pregătirea predicilor?

Cel mai important lucru într-o predică am considerat a fi înălțarea lui Isus înaintea oamenilor, pentru ca El să-i atragă pe oameni la Sine. În pregătirea unei predici, o condiție sine qua non este rugăciunea pentru a putea fi inspirat să duc soliile de care poporul lui Dumnezeu are nevoie. Apoi am simțit întotdeauna că depind de Dumnezeu întru totul în lucrarea de predicare. Recunoașterea slăbiciunii este singura ramură în care Dumnezeu poate să altoiască ajutorul Său. Și nu în ultimul rând, foarte importantă este concordanța între ceea ce predic și ceea ce trăiesc. „Ceea ce faci vorbește atât de tare, încât aproape nu aud ceea ce spui”, este uneori o tristă realitate în viața creștinului.

Din anul 1950, de când lucrez în pastorație, și până acum, când sunt la vârsta de 93 de ani – deci 57 de ani –, petrec mult timp în rugăciune și meditație pentru pregătirea unei predici. Studiez Biblia și Spiritul Profetic pentru dezvoltarea subiectului propus, apoi, atunci când mă plimb prin parc, meditez și îmi vin ideile pe care le consemnez în notițe și le introduc în predică.

După ce criterii vă alegeați subiectele de predică?

Predicile le pregăteam după următoarele criterii: ocazii, împrejurări, situații, nevoile ascultătorilor, solicitări din partea unor membri sau colegi etc.

Ați ascultat și ați analizat predicile altor pastori?

Ascultam și uneori luam notițe de la predicatorii pe care îi auzeam: Ștefan Demetrescu, Petre Paulini, Nicolaie Alexe, Dumitru Florea, comparând și analizând învățăturile prezentate.

V-ați gândit vreodată să renunțați la pastorație?

Niciodată nu m-am gândit să abandonez această chemare pe care am simțit-o ca venind de la Dumnezeu.

Nici chiar atunci când, pe vremea comunistă, șapte luni de zile mi-a fost retrasă legitimația de pastor din cauza copiilor mei care nu au mers la școală, în Sabat.

Ce rol joacă personalitatea unui predicator în predicare?

Personalitatea întrunește trei elemente ale ființei umane: temperamentul, aptitudinile și caracterul. Privind prin această prismă tridimensională, putem spune că personalitatea joacă un rol important, formând identitatea diferită a fiecărui predicator. Chiar dacă subiectul unei predici este dezvoltat pe baza unui text comun, predica va fi diferită, după cum sunt diferite și temperamentele vorbitorilor, aptitudinile și caracterele lor. Eu mă consider a fi un sangvin, cu calități de povestitor, aptitudini pedagogice și cu un caracter structurat pe convingeri morale sănatoase, aspirații înalte și idealul de a fi cât mai mult asemenea Modelului divin.

Ce vă place să vă amintiți din viața pastorală?

Unul dintre lucrurile care mi-a rămas ca o amintire plăcută din viața pastorală este faptul că soția mea mă însoțea în lucrare, mergând în vizite, alinând, împlinind nevoile surorilor, oferind binecuvântări, încurajări, rugându-se împreună și pentru cei cu diferite probleme (boală, descurajare, soți ori soții necredincioase etc.).

Ce sfat aveți pentru tinerii predicatori?

Sfatul pentru pastorii tineri aș dori să fie cel dat de sfântul apostol Pavel în Filipeni 4,8: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească!” ■

*Laurențiu Gherghe,
pastor
districtul Bacău,
Conferința Moldova*

DÂRZĂ-I MAREA ȘI-AGITATĂ,
ARCA-I PLINĂ DE DRUMEȚI...
LĂSAȚI LĂMPILE SĂ ARDĂ,
SPRE SALVAREA MULTOR VIEȚI!

PUBLICAȚIILE – UN MIJLOC DE A LUMINA PĂMÂNTUL

MIHAI GORAN

În urmă cu câțiva ani, un tată a hotărât împreună cu fiul lui să facă un traseu montan. Pregătirile pentru drum, necunoașterea zonei și lipsa unei aproximări corecte a duratei traseului i-au determinat să întârzie plecarea. Pe lângă startul nepotrivit, dificultatea urcușului și frumusețile zonei i-au ispitit să facă multe popasuri, abătându-se din drum. Nici nu și-au dat seama de la început că soarele deja apusese. Doar când umbrele înserării au devenit mari și întunecoase au hotărât că trebuie să grăbească pasul. După un timp de efort susținut, au realizat că nu mai puteau continua, din cauza întunericului care devenea tot mai dens și impenetrabil. Nu știau cât mai aveau de mers până la cabană, nu mai vedeau marcasele, nu mai puteau distinge cărarea, nu mai puteau fi siguri pentru niciun pas. Erau prinși în închisoarea unui întuneric total, care îi înconjura din toate părțile. Niciun reper, niciun ajutor, niciun indiciu, nicio lumină... În cele din urmă, tatăl, încercând să-și păstreze calmul, propune să înnopteze în acel loc, urmând ca dimineată să-și continue drumul. Și-au pregătit fiecare un loc cât mai confortabil, și după un timp, gândurile și temerile le-au fost izgonite de somnul profund care s-a instalat în urma oboselii. Dimineată, tatăl a observat că fiul nu mai este lângă el. S-a ridicat, l-a căutat și, cu disperare, a constatat că locul în care au dormit era chiar la marginea unei prăpastii. În timpul somnului, fiul său alunecase în prăpastia abruptă și stâncoasă.¹

„Dacă-n port e farul stins...”

Experiența aceasta mă duce cu gândul la un mare adevăr spiritual: „Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură

mare, popoarele...” iar un alt pasaj biblic spune că „a fost întuneric bezna în toată țara Egiptului..., nici nu se vedeau unii pe alții, și nimeni nu s-a sculat din locul lui...” Aceasta este starea reală a lumii în care trăim. Milioane de oameni bâjbăie în întuneric, căutând direcția și adevăratul sens al vieții. Mulți dintre ei și-au găsit adăpostul în concepții periculoase și înșelătoare, crezând că se află pe un teren sigur. Mulți dorm, inconștienți, pe marginea unor prăpastii distrugătoare.

Cerul privește cu milă și astăzi asupra „gloatelor” de oameni, pentru că sunt „necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor”. Dumnezeu a plătit scump răscumpărarea lor din bezna păcatului. Prin sângele Fiului Său a câștigat dreptul de a beneficia cu toții de lumina dragostei Sale.

Planul lui Dumnezeu este ca prin biserica Sa, prin mine și prin tine, pământul să fie luminat de slava Lui. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel, era lumină”, „dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.” (Exod 10,23 u.p.; Is. 60,2)

În cadrul luptei cosmice dintre bine și rău, când este vorba despre viață și despre moarte veșnică, a beneficia de lumină este un privilegiu, dar și o mare responsabilitate. Domnul Isus a definit misiunea ucenicilor Lui de ieri, de astăzi și de mâine: „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5,14). Suntem privilegiați să trăim în lumină, să beneficiem de cunoașterea planului de mântuire, de profeții și semne care se împlinesc, cunoaștem sensul și avem favoarea să trăim o viață de calitate. Să nu uităm însă că suntem direct proporțional reponsabili pentru lumina primită: „Cui i s-a

încredințat mult i se va cere mult.” I se cere să împartă cu generozitate și altora din beneficiile primite.

„Răspândiți lumina sacră”

Pentru ca biserica să-și poată împlini misiunea, Capul ei, Hristos, a dat îndrumări prețioase cu privire la planul Său de a lumina pământul. Prin intermediul profetului bisericii, Ellen White ne este prezentată strategia de lucru, ne sunt puse la dispoziție metodele cele mai eficiente și ne este asigurată biruința în această luptă cu întunericul. Ferice de urechile pregătite să asculte...

„La o adunare ținută în Dorchester, în noiembrie 1848, mi-a fost dată o viziune cu privire la proclamarea soliei tipărite și la datoria fraților de a publica lumina care a strălucit pe cărarea noastră... Mi-a fost arătat că acest început mic se va transforma apoi în șuvoaie de lumină, care se răspândesc peste tot în lume.” (Ellen White, *Evanghelizarea prin literatură*, p. 7)

Pionierii bisericii au dat ascultare îndemnului, au folosit cu credință această metodă și, ca urmare, prin câțiva zeci de oameni care au rămas după evenimentul dezamăgirii de la 1844, lumina adevărului s-a răspândit cu putere, iar Dumnezeu Și-a format astfel o biserică mondială. Așa cum creația a avut ca bază Cuvântul, care „zice și se face”, la fel și istoria adventistă ne descoperă că „la început era Cuvântul”, cuvântul scris, publicațiile – „Cuvânt întrupat” în cărți și reviste.

Având în vedere contextul actual al lumii moderne, o întrebare își face loc în mințile multora: Mai este relevantă această metodă astăzi? Mai sunt și acum publicațiile un mijloc eficient? Să nu uităm că ideea de a lumina lumea prin publicații a fost a lui Dumnezeu, care nu greșește și ale cărui gânduri și planuri nu se învechesc, nu-și pierd valabilitatea. Iată o profeție, pentru prezent și viitor: „Într-o mare măsură, prin casele noastre de editură trebuie adusă la îndeplinire lucrarea celuialt inger, care vine din ceruri cu putere mare și care luminează pământul cu slava Lui.” (*Idem*, p. 9)

Înțelegem de aici că pentru „marea strigare”, tipăriturile vor avea un rol foarte important. Printre alte mijloace, Dumnezeu intenționează să lumineze pământul prin „martorii tăcuți”, care vor fi răspândiți pretutindeni în lume.

„Ne apropiem cu repeziciune de sfârșit. Tipărirea și punerea în circulație a cărților... care conțin adevărul pentru acest timp trebuie să fie lucrarea noastră.” (*Idem*, p. 10)

„Dacă s-ar putea spune că o lucrare este mai importantă decât alta, atunci aceea este lucrarea de a oferi oamenilor publicațiile noastre...” (*Idem*, p. 11)

„Dumnezeu cheamă lucrători din fiecare biserică... să se înroleze în lucrare ca evangheliști cu literatură.” (*Idem*, p. 21)

„Mii de ochi, timid, se-ndreaptă spre lumina de pe mal”

Cum ar fi dacă toți am înțelege că fiecare carte inspirată conține lumina de care lumea are nevoie? Ce s-ar întâmpla dacă toată biserica s-ar implica în acest plan de distribuire a publicațiilor? Ce-ar fi dacă fiecare persoană, de la mic la mare, ar folosi această posibilitate de a oferi cărți și ar deveni misionari prin literatură în cercul de influență? Cât de repede ar pătrunde „șuvoaiele de lumină” în casele și inimile oamenilor?

Avem o făgăduință: „Neamuri vor umbla în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale.” (Is. 60,3)

Implicarea tuturor în acest proiect va aduce o dublă binecuvântare: lumea va fi luminată, va fi eliberată din „temnița întunericului”, iar biserica va experimenta realitatea care spune: „cine udă pe alții va fi ud și el.” Uscăciunea spirituală și formalismul laodiceean vor fi înviorate de bucuria slujirii și de minunate experiențe cu Dumnezeu. Fiecare carte răspândită va avea o istorie și o influență în timp, va aduce surprize mari atât aici, dar mai ales în veșnicie.

„Frați iubiti lumini aprindeți!”

Trebuie să vă mărturisesc că acest vis a început deja să devină realitate în mai multe biserici din țară. Copilași de grădiniță și de școală au fost încurajați să fie purtători de lumină pentru educatorii și profesorii lor, oferindu-le publicații. Elevi de liceu și studenți au început să distribuie cărți persoanelor aflate în sfera lor de influență. Persoane adulte, frați și surori, folosesc acest mijloc misionar, iar instituțiile unde lucrează au început să fie luminate. Colegi de muncă sau prieteni beneficiază deja de adevărurile solemne prezente în cărțile noastre. Sunt locuri unde toți vecinii din bloc sau de pe stradă au primit în dar câte o carte. Sunt persoane care au sponsorizat câte un exemplar pentru fiecare familie din orașul lor. Sunt spitale unde cei suferinzi nu mai privesc ore în șir un tavan alb, ci privesc direct în lumina unei cărți.

12 aprilie 2008

Ziua
evanghelistului
cu literatura

Persoane în vârstă din multe biserici au înțeles că pot sluji lui Dumnezeu, oferind publicații tuturor celor pe care-i întâlnesc. Astfel, fascicule de lumină au început deja să pătrundă în multe locuri. La piață, la cumpărături, la funcționarii publici de la reședință, gaze sau poștă, în florării, în farmacii și în service-uri auto, în cabinete medicale, frizerii sau agenții, multe persoane au fost plăcut surprinse să li se ofere, cu tact și simpatie, lumina tipărită. Călătoriile, zilele de naștere sau vizitele s-au transformat în ocazii misionare. În gențile multora, în fiecare zi, sunt purtate semințele de lumină care așteaptă ocazii pentru a fi semănate. Serviciile divine din multe biserici s-au îmbogățit prin povestirea experiențelor, o undă de trezire se face simțită prin implicarea în slujire, un spirit misionar de mult adormit se aprinde, iar lumea este udată prin stropii de lumină ai ploii târzii.

Aceste fapte ale apostolilor de astăzi pot fi o realitate și pentru tine și biserica ta! Anul acesta, cartea misionară propusă este *Triumful iubirii*, o selecție de citate din *Tragedia Veacurilor*, de Ellen White, care reprezintă un mesaj solemn, necesar timpului de față pentru orice om.

Iată cum recomandă Ellen White această carte: „*Tragedia Veacurilor* trebuie să fie pusă foarte mult în circulație... pentru că în ea, ultima solie de avertizare pentru lume este dată mai clar decât în oricare alta dintre cărțile mele... Nu simțiți că oamenii au nevoie de lumina prezentată aici?” (*Idem*, p. 106)

Sabatul din 12 aprilie este Ziua evanghelistului cu literatură. Să folosim această ocazie pentru a construi altare din sute și mii de astfel de cărți, rugându-ne pentru ele și pentru beneficiarii lor, iar apoi să le distribuim cu credință.

„Faceți tot ce puteți pentru a le așeza în căminele cât mai multor oameni cu puțință. Gândiți-vă ce lucrare mare se poate face, dacă un număr mare de credincioși se vor uni într-un efort pentru a așeza înaintea oamenilor lumina..., prin punerea în circulație a acestor cărți.” (*Idem*, p. 22, 23) ■

¹ Întâmplare reală, petrecută în Munții Bucegi

Mihai Goran,
coordonator
programe colportaj,
Uniunea Română

CONVENȚIA ASI EUROPA

18-22 Iunie 2008, TÂRGU MUREȘ

REMUS BENȚA

Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă (ASI) România va fi gazda Convenției ASI Europa din anul acesta. La ora actuală, ASI Europa are ca membri următoarele țări: Marea Britanie, Austria, Germania, Spania, Franța, Belgia, Cehia, Slovacia, Italia, Elveția, România; de curând, s-au alăturat Ungaria, Olanda și Slovenia, urmând ca până în iunie să se afilieze Polonia și Portugalia. Președintele ASI Europa este doamna Audrey Balderstone, care este și președintele ASI Marea Britanie. În același cadru va avea loc și întâlnirea anuală a ASI România.

Convenția ASI Europa se va desfășura în perioada 18-22 iunie, la Târgu Mureș. Convenția va începe în seara zilei de miercuri, 18 iunie, și se va încheia după festivitatea din seara zilei de sâmbătă, 21 iunie. Toate întâlnirile și seminarele din această perioadă vor avea loc în Sala de Conferințe a Hotelului Apollo din Sângeorgiu de Mureș, iar întâlnirile din Sabat, precum și evenimentul festiv, vor avea loc la Sala Sporturilor din Târgu Mureș. Intrarea la Sala Sporturilor va fi liberă.

Convenția se va desfășura sub mottoul „Lucrează, mărturisește, câștigă!”, care constituie un îndemn la lucrare, pentru ca Hristos să revină curând. Invitatul de onoare al acestei întâlniri este dr. Jose Vicente Rojas, directorul Biroului pentru Voluntari din cadrul Diviziunii America de Nord. Dr. Rojas este deținătorul unui titlu *Honoris Causa* la Universitatea Adventistă Southwestern, precum și a mai multor diplome și master în religie la Universitatea Loma Linda. Dr. Rojas activează ca membru în organizația națională americană „The America's Promise Alliance”, fondată de fostul Secretar de Stat, Colin Powell, și a realizat 183 locuri de adăpost pentru copii neprivilegiați din 26 de state și provincii ale Statelor Unite ale Americii. A lucrat, de asemenea, câțiva ani la Casa Albă, asistând doi președinți ai Statelor Unite cu inițiative în legi domestice pentru leadership umanitar.

Alți invitați de onoare, care vor lua parte la eveniment, sunt președintele Diviziunii Trans-Europa, Bertil Wicklander, președintele Diviziunii Euro-Africa, Ulrich Frikart, precum și președintele Uniunii Române, Teodor Huțanu.

ASI România organizează anul acesta Convenția ASI Europa. Ne bucurăm pentru acest eveniment și dorim ca Isus să fie în primul rând invitat și tratat ca oaspete de onoare al acestei convenții. Așa cum spune și mottoul acestui eveniment, „Lucrează, mărturisește, câștigă”, noi trebuie să fim misionari activi și să facem totul ca Hristos să revină cât mai curând. Vă invităm să luați parte la această întâlnire și să faceți cunoștință cu familia largită a ASI Europa. ■

Remus Bența,
președintele ASI
România

Taxa de participare (în care sunt incluse toate serviciile oferite, participarea la seminare etc.) pentru o persoană este de 100 €, iar pentru un cuplu, de 150 €. Toate mesele, precum și cina festivă însumează 140 €. Pentru mai multe detalii și înscrieri, accesați site-urile www.asiromania.ro, www.4Christ2.com sau www.si-europe.org sau trimiteți e-mail la adresa: elvira.dula@asiromania.ro. De asemenea, ne puteți contacta la adresa poștală: Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă, Str. Mureșului nr. 1, Nazna, Jud. Mureș, 547526
Tel: 0040 265 320548, Fax: 0040 265 320549.

Iubitorii de... tipare

CHRISTIAN SĂLCIANU

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvântului Domnului. (Amos 8,11)

Cu un devoțional întemeiat pe cuvintele profeției lui Amos a început întâlnirea anuală a editorilor și tipografilor adventiști din România, ce a avut loc la sediul Uniunii, în data de 10 februarie 2008. Fiind a patra ocazie de acest gen, ediția actuală a avut în vedere o serie de teme generale pentru discuții: retrospectiva 2007, perspective 2008 și alinierea planurilor editoriale pentru anul în curs, precum și chestiuni specifice și prioritare pentru bunul mers al lucrării cu publicații în biserică.

Gândurile de început, rostite de președintele Uniunii, Teodor Huțanu, s-au dorit a fi un exercițiu de readucere-aminte a faptului că lucrarea cu publicații înseamnă o investiție pentru viitor. Înseamnă o valorificare a resurselor în timp de rodnicie și depozitarea lor în case sau în suflete, pentru a fi la dispoziția căutătorilor de adevăr în timpurile de restriște ce ne stau în față.

La întâlnire au fost prezenți, din partea Uniunii, președintele Teodor Huțanu și trezorerul Ioan Câmpian-Tătar; ca editori sau administratori: Iacob Pop și David Iordan (Casa de Editură Viață și Sănătate), Benjamin Roșca (Centrul Adventist de resurse și documentare CARD), Camelia Dragomir (Editura Alege Viața), Eugen Mândăianu (Editura Zappy's), Christian Sălcianu (Casa de Editură Advent); tipografi: Mihai Onu (Tipografia Priograph), Sorin Priboi (Tipografia Natis); redactori de publicații: Dumitru Popa

(Solia Adevărului Prezent), Alexandru Buciuman (Pro Logos) și autoarea și traducătoarea Elena Pridie.

Ocazia s-a dovedit a fi una benefică atât pentru participanți, cât și pentru ceilalți colegi activi în această lucrare misionară, dar care nu au putut fi prezenți. În același timp, s-au reconfirmat bazele colaborării între edituri, în special prin concretizarea unor noi proiecte.

Informare despre noile apariții editoriale

Printre proiectele supuse discuției, s-a analizat din nou posibilitatea informării bisericii cu privire la noile apariții editoriale. S-a reafirmat astfel nevoia membrilor bisericii de a fi la curent atât cu noile titluri, cât și cu profilul general al diferitelor edituri care le publică.

Proiectul pilot al anului 2007, care a constat în prezentarea unor noi titluri de carte apărute în publicațiile Casei de Editură Viață și Sănătate, a fost rediscutat și, în final, aprobat și pentru anul 2008. Astfel, începând cu trimestrul III al anului 2008, se vor regăsi în studiile Școlii de Sabat reclame cu titluri disponibile ale fiecărei edituri ce publică și distribuie cărți în și pentru biserică. În protocolul de colaborare (semnat cu ocazia precedentei întâlniri) între edituri și Departamentul de Publicații al Uniunii se menționează că o carte, dacă nu corespunde condițiilor de comun acord hotărâte, să nu beneficieze de mediatizare pe canalele oficiale ale bisericii. Departamentul de a fi un element de cenzură, ideea din spatele protocolului de colaborare este aceea de a oferi siguranță publicului cititor, transparență la nivel de departament și deschidere partenerilor din lucrarea cu publicații.

În susținerea acestui demers, participanții au decis, de asemenea, publicarea și distribuirea unui catalog al

Departamentului de Publicații (incluzând aici tipografii, edituri, publicații, resurse). Acesta va fi în curând disponibil responsabililor cu literatura și pastorilor, recunoscuți ca responsabili cu informarea bisericilor despre noile apariții de carte, dar și oricărui membru al bisericii.

În paralel cu forma sa tipărită, catalogul va beneficia și de o prezență în spațiul electronic, fiind disponibil pe internet în forma unui magazin virtual (www.coperte.ro).

Publicarea cărților semnate de Ellen White

O chestiune arzătoare a fost, ca de fiecare dată, analiza situațiilor în care cărți ale Spiritului Profetic (în special *Tragedia veacurilor*, *Calea către Hristos* sau *Hristos, Lumina lumii* – integrale sau extrase) circulă în biserică și în acțiuni misionare ale membrilor în tiraje impresionante și la prețuri accesibile.

Pentru edificare, citatul care urmează este preluat din documentul oficial al Conferinței Generale, *Working Policy*, fiind menționat și în protocolul de colaborare actual, semnat de către editurile din România și Departamentul de Publicații al Uniunii.

„Scrierile lui Ellen G. White sunt, într-un sens special, proprietatea bisericii. Atât scrierile publicate, cât și manuscrisele au fost încredințate de ea în grija Consiliului de Administrație al Patrimoniului Ellen G. White, care este responsabil de conservarea și promovarea publicării lor în toate limbile. Acest Consiliu este, de asemenea, responsabil cu publicarea unor noi cărți compilate din manuscrisele și articolele periodice semnate de Ellen G. White. Conferința Generală recunoaște Patrimoniul Ellen G. White, ca organizație, înființat de însăși Ellen G. White, ca proprietar și deținător al drepturilor peste toate scrierile ei, astfel purtând responsabilitatea prin îngrijirea, publicarea și distribuția cât mai largă a lor. Această înțelegere vizează toate scrierile lui Ellen G. White, fie că au, fie că nu au copyright. Permisivitatea pentru publicarea acestor scrieri este eliberată de către Consiliu.”

În cadrul acestei întâlniri a fost reiterată poziția oficială a Departamentului de Publicații, și anume hotărârea de a administra cât mai eficient aceste resurse. De asemenea,

s-a menționat că Editura Viață și Sănătate va pune la dispoziția tuturor celor interesați, în cazul unor comenzi mari și pentru proiecte misionare, cărțile menționate la prețuri promoționale. Se va face o ofertă specială, individualizată la nivel de titlul de carte și proiect. Intenția este aceea de a folosi scrierile lui Ellen White în acord cu dorința autoarei, atât pentru a le distribui în cât mai multe exemplare, cât și pentru a le face cât mai accesibile la preț.

Un exemplu în acest sens a fost dat și prin proiectul „Cartea anului”, aflat acum la a treia ediție prin titlul *Triumful iubirii*. Prin acest proiect, cărți ale Spiritului Profetic au putut fi puse la dispoziția bisericii în tiraje impresionante și la prețuri care să încurajeze publicarea lor în tiraje cât mai mari.

toate resursele disponibile și să fie anunțate sau lansate noile titluri de carte.

Când tiparele sunt bune

Implicați cu toții în lucrare, o lucrare care aduce satisfacții nenumărate în ciuda neîmplinirilor inerente, administratorii instituțiilor adventiste prezenți la întâlnire și-au reafirmat dorința de a merge mai departe. A merge mai departe înseamnă a aduce înaintea publicului cititor cărți valoroase pentru beneficiul bisericii și, prin ea, pentru cel al lumii. A merge mai departe înseamnă, de fapt, a rămâne la post. A rămâne la... tipare.

Chiar dacă trăim într-o lume tot mai mult instrumentată electronic și multimedia, cât timp Biblia va rămâne o *Carte*, va fi loc și pentru *cărți*. Fără

Târg de carte adventistă

Din dorința de a face din astfel de întâlniri ceva mai mult decât ședințe de lucru, în spatele unor uși închise, participanții ediției de anul acesta au luat decizia de a avea în cursul anului 2008 o întâlnire de weekend, care să cuprindă sesiuni de instruire, cunoaștere, discuții și părtășie. Întâlnirea va avea loc la Brașov, în weekendul din 24-26 octombrie, fiind deschisă oricărui membru al bisericii. Vor fi așteptați atât cititori, iubitori de carte, cât și viitori sau actuali doritori de a lucra în domeniul publicațiilor.

Ca semn al unei deschideri și inițiative noi, se va organiza, cu acel prilej, și un târg de carte adventistă, în care să fie puse la dispoziția bisericii

autori, editori, tipografi, distribuitori... cititorii nu ar exista. Fără aceștia însă, nu ar exista primii. Iar fără Dumnezeu, cărțile noastre, oricât de bune ar fi sau oricât de buni am fi, ar deveni doar temei pentru praf și cenușă. „Doar Dumnezeu este Cel care ne asigură succesul atât în pregătirea, cât și în distribuirea publicațiilor noastre.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 159) ■

Christian Sălcianu,
director
Editura „Advent”,
Râmnicu-Vâlcea

Invazie în familie

EMANUEL UNTEȘU

Când vorbim despre societatea contemporană, ne raportăm în special la o societate secularizată. Valori creștine autentice există, fiind clar diferite de ceea ce este larg acceptat. Cu toate acestea, influența majorității se face resimțită chiar și în mediile cele mai conservatoare.

Democrația în cuplu

Democrația, ca ideal, a coborât de la nivelul societății la nivelul restrâns al familiei. Fiecare pretinde autonomie, fie copil, fie adult. Și lucrul acesta are și aspecte pozitive: mărește gradul de responsabilitate personală, oferă oportunități de dezvoltare individuală, câștigurile materiale la nivel personal sunt mai mari, mobilitatea individului este ridicată etc. Ca un caz particular al democrației, feminismul accentuează egalitatea dintre sexe, disociindu-se de ideea conform căreia bărbatul este capul familiei. Astfel, puține femei mai acceptă să urmeze, în mod deliberat, deciziile bărbaților lor. Însă studiile arată că „democratizarea vieții de cuplu și emanciparea continuă a femeii favorizează disfuncționalitățile și accentuează insatisfacția vieții în doi”.¹ Acestea sunt *descoperirile* unor psihologi laici, având valoare de afirmație, și mai puțin de judecată. Mecanismul social de existență, prin legi scrise sau nescrise, luptă pentru afirmarea și promovarea individului, apreciind valoarea dictonului *divide et impera* (dezbină și stăpânește).

Care este direcția spre care se aleargă cu pași rapizi? Ce ne rezervă viitorul în privința relațiilor conjugale? O prognoză laică ar suna cam așa: „Putem avansa ipoteza că viitorul va reduce importanța socială a unei relații de căsătorie și va spori legitimitatea *uniunilor libere*, care au la bază valori acceptate la nivel comunitar.”² Această reducere în importanță a căsătoriei se vede deja în numărul din ce în ce mai ridicat de divorțuri și de persoane ce preferă trăirea în afara căsătoriei.

Vis sau realitate?

Familia este un colț de Rai. După o zi agitată, în care munca te-a obosit, dorești în sfârșit ceva bun. Iar familia este singurul loc care poate să-ți ofere tot ce e mai bun.

În primul rând, în familie găsești dragoste. Dragostea este de origine divină. Este altruistă, nu pretinde nimic în schimb, ci doar se jertfește pentru binele celuilalt. Aceasta poate însemna o cină delicioasă, felul principal de mâncare fiind ceea ce îi place mai mult soțului. Sau poate să însemne un masaj relaxant pentru soție. Să nu uităm de plăcerea copiilor de a se juca cu tatăl. Sau de plăcerea mamei de a fi surprinsă de curățenia găsită în casă. Poate să însemne dusul gunoierului din casă sau spălătul mașinii celuilalt. Sau pur și simplu aranjatul dormitorului într-un mod special pentru soție.

Însă mai mult decât ceea ce *face* dragostea în mod concret pentru celălalt, ea se manifestă în cuvinte tandre. Ea reprezintă o stare de spirit optimistă. Dragostea aduce pace și bucurie. Iubirea oferită consecvent hrănește sănătatea emoțională, psihică și fizică a fiecărui membru al familiei. Aceștia sunt deschiși unul cu celălalt în ceea ce privește exprimarea emoțiilor, a bucuriilor sau a problemelor personale. Nu au nimic de ascuns și sunt încântați să fie ei înșiși. Pentru că dragostea este acceptare necondiționată a celuilalt. În familie, fiecare este cunoscut așa cum este el. Dar nimănui nu îi este teamă de aceasta. Pentru că astfel, fiecare știe ce mai are de schimbat în caracterul său, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Dragostea include părtășie. Momente de discuție relaxată, presărată cu zâmbete și voie bună. Cuvinte de apreciere și încurajare sunt rostite, și fiecare își simte importanța în ochii celuilalt. La întâlnirile de seară, fiecare pregătește ceva frumos pentru membrii familiei sale. Orice mic talent este pus la dispoziția celuilalt. Un mic desen sau o piesă muzicală. Sau o scenetă a copiilor. Ar putea fi o poezie sau o imagine prelucrată digital. Iar seara se încheie cu un *psalm*. Dumnezeu, Sursa a tot ceea ce are fiecare și a tot ceea ce primește omul, este Cel care veghează familia. Un pasaj din Scriptură, o cântare și câteva gânduri îndreaptă recunoștința și lauda spre El. Speranța și încrederea pun stăpânire pe sufletul fiecăruia. Și astfel ești încurajat pentru a merge mai departe. Ai putere. Pentru că „dragostea este putere”.³

Da, familia este o frântură din Grădina Edenului, o grădină dăruită nouă, oamenilor. Și în ea va crește tot ceea ce ai plantat. Veți recolta ceea ce ai sădit.

Împotriva curentului

Este greu să înoți împotriva curentului. Când toți se gândesc numai la ei înșiși, tu să iubești; și nu doar pe tine însuși. Dar merită, merită, merită! Ai putea să începi cu una dintre aceste sugestii:

- Comunică în fiecare zi cu partenerul. După o zi în care serviciul v-a ținut departe unul de celălalt, sunt o mulțime de noi lucruri de povestit. Pune deoparte primele 15 minute după ce v-ați întâlnit pentru descoperirea a ceea ce este nou în viața celui alt. Procedați la fel și cu copiii tăi.
 - Ai grijă cât timp se privește la televizor/computer în casa ta. Limitează timpul de funcționare a acestora, iar atunci când sunt folosite, ai grijă la ceea ce se vizionează.
 - Convoacă regulat consiliul de familie. Stabiliți responsabilități, discutați proiecte de familie și împărțiți convingeri.
 - Gândește-te zilnic la o surpriză plăcută, oricât de mică, pe care o poți face unui membru al familiei tale. Și ai grijă de toți. Nu este nevoie de bani pentru aceasta, ci de preocupare și suflet.
 - Pregătește Sabatele din timp și fă-le speciale pentru familia ta. Ziua de Sabat este una specială, în care Dumnezeu dorește să coboare în familia ta. Fii pregătit să-L primești, și toți ceilalți să știe și să simtă lucrul acesta.
 - Domnul Isus Hristos vine curând, iar tu vrei ca familia ta să meargă în Împărăția Sa. Nu uita niciodată că viața de acum este o pregătire pentru veșnicia care vine. Creează momente de consacrare și îi influențează pe ceilalți pentru Dumnezeu. Astfel tu vei fi salvat, iar ei vor merge în ceruri împreună cu tine.
- Se încearcă și invazia familiei tale, dar Dumnezeu să-ți binecuvânteze inițiativa de a proteja și dezvolta micul tău Paradis! ■

¹ Iolanda Mitrofan, Cristian Ciupercă, *Psihologia și terapia copilului*, București, Ed. Sper, 2002, p. 93

² *Idem*, p. 94

³ Ellen White, *Căminul adventist*, București, Ed. Viață și sănătate, 1996, p. 178

*Emanuel Unteșu,
pastor de tineret,
districtul Peretu,
Conferința Oltenia*

Să ne cunoaștem familia adventă...

Republica Haiti este cea mai săracă țară din emisfera vestică, împărțind Insula Hispaniola împreună cu Republica Dominicană. Aflată la 80 de km de Cuba, a fost descoperită de Columb în 1492, dar a fost cedată apoi Franței, care a făcut din ea cea mai bogată colonie a țării. După ce populația locală a fost decimată, au fost aduși sclavi africani pentru popularea țării. În 1820, insula devine prima republică de negri din lume, după ce în 1804 își câpătase independența. Se estimează că din cei 8.808 locuitori, 80% trăiesc în sărăcie, iar jumătate nu au urmat niciodată o școală. 30-40% din venitul țării provine din ajutoare internaționale.

Mesajul advent a ajuns pentru prima dată în Haiti încă din 1879, când fr. John N. Loughborough a trimis în Cap Haitien o cutie cu cărți și broșuri. Pentru că nu era specificată nicio adresă, poșta locală a dat pachetul misionarului bisericii episcopale. Cărțile au fost împărțite credincioșilor din mai multe denominațiuni, și astfel doi tineri jamaicani au început să respecte Sabatul. După mai bine de 10 ani, ei au întâlnit un misionar adventist, care i-a și botezat în 1892. În 1904, un pastor metodist, care se ruga să cunoască adevărul, primește de la un copil cartea *Istoria Sabatului*, din care începe imediat să predice. Datorită lucrării acestuia, în 1905, aproape 50 de persoane dintre cele mai influente din zonă primesc botezul. În 1911, se deschide prima școală, iar în 1914 este organizată Misiunea Haiti.

Astăzi, în Haiti sunt peste 300.000 de membri care se închină în fiecare Sabat în peste 1.000 de biserici și grupe. Lucrarea de aici este susținută și de cele două universități adventiste, de fabrica de alimente sănătoase și de spitalul cu 70 de locuri din capitala Port-au-Prince. ADRA Internațional se implică în ajutorarea copiilor și a mamelor lor, mai ales că în ultima vreme tot mai multe familii consumă biscuiți din lut galben în loc de orez, din cauza prețului ridicat.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

DE VORBĂ CU MEDICUL

DR. ALLAN R. HANDYSIDES
DR. PETER N. LANDLESS

Migrenele

Sufăr de o migrenă cumplită. Am încercat mai multe tratamente, dar fără niciun rezultat. Sunt disperată. Ce sfat îmi dați?

În primul rând trebuie să mergeți la medicul de familie și să cereți o trimitere la un specialist. Milioane de oameni sunt afectați de acest sindrom.

Migrena este determinată de mai mulți factori. La unii oameni, cauzele ei sunt clare, ca de exemplu fluctuațiile hormonale, care par a fi și în cazul dumneavoastră. Alții descoperă că ciocolata, alunele, brânza sau alte alimente le declanșează migrena. Anxietatea sau stresul poate fi un alt factor; însă nu este bine ca prietenii și cunoștii să se comporte de parcă suferindul nu ar avea capacitatea de a înfrunta situațiile prin care trece. La unele persoane, migrena va apărea dacă nu se servește una dintre mese. Schimbările în stilul de viață – creșterea consumului de apă sau renunțarea la alimente ca brânză sau carne etc. – și unele tratamente medicamentoase pot fi de folos.

De multe ori, migrena se manifestă ca o cefalee intensă localizată unilateral, dar și bilateral, în cazul unora. Simptomele asociate, greața și vărsăturile, cât și sensibilitatea

la lumină și zgomot fac această afecțiune și mai greu de suportat. Migrena este de obicei precedată de o aură, adică de o senzație specifică care îi anunță apariția. Acesta este momentul când puteți lua medicamentele, ca să evitați o criză. În ultimii 15 ani, s-au făcut progrese importante cu ajutorul medicamentelor bazate pe triptamină.

În prezent, se consideră că migrena afectează mai multe căi nervoase. Se pare că nervul trigemen – adică nervul cranian care asigură sensibilitatea pentru pielea feței și a capului – este stimulat să secrete substanțe chimice care acționează asupra vaselor de sânge și asupra efectului de inflamare, astfel încât vasele de sânge din țesuturile din jurul creierului se dilată. Rezultatul va fi secretarea de prostaglandină, o substanță reactivă inflamatoare, care duce la prelungirea episodului de cefalee.

Studiile recente au arătat că prescrierea unui „inhibitor de prostaglandină” împreună cu medicamentul cu triptamină asigură o ameliorare a simptomelor pe o perioadă cuprinsă între 2 și 24 de ore. Evident, diferite persoane vor prezenta diferite grade de toleranță față de aceste medicamente, care nu sunt lipsite de efecte secundare.

Nu ne propunem să recomandăm aici un tratament specific pentru migrenă, ci vom menționa doar sfaturile pe care le impune judecata sănătoasă, și anume evitarea ciocolatei, a brânzei și a stresului. Dar puteți discuta cu medicul dvs. de familie dacă este oportună adăugarea antiinflamatoarelor nesteroidiene pe lângă medicamentul cu triptamină.

Am auzit de câteva persoane care s-au îmbolnăvit de cancer pulmonar, deși nu au fumat niciodată. Dacă tutunul este cauza cancerului pulmonar, atunci cum explicați suferința acestor persoane?

Nu este nicio îndoială că fumatul – inhalarea fumului de tutun – constituie o cauză a cancerului de plămâni. Însă el nu este singura cauză.

Să nu uităm: cancerul pulmonar reprezintă de fapt un grup de cancere, fiecare dintre ele provenind din celule diferite care se găsesc în plămâni. Oamenii care trăiesc sau lucrează într-un mediu poluat de fumul de la țigările altora prezintă un risc ridicat de îmbolnăvire. În aceeași situație se află și cei care trăiesc în zone urbane dens populate, care respiră aerul poluat al orașului. Chiar și o parte dintre indivizii care trăiesc într-o zonă cu aer curat riscă să se îmbolnăvească de cancer pulmonar. Evident că rata cea mai scăzută o prezintă cei care respiră aer curat.

Noi, adventiștii, trebuie să dăm o mai mare importanță efectelor poluării. Creșterea nivelului de dioxid de carbon are ca efect nu numai încălzirea globală, ci îi afectează și pe copiii care trăiesc în apropierea autostrăzilor și care pot contracta afecțiuni respiratorii. În urmă cu câțiva ani, un studiu de cercetare realizat în California a arătat că plămânii copiilor care trăiesc în zone poluate cresc mai lent. Un studiu de dată mai recentă, care a pornit de la aceste date, a indicat faptul că distanța locuinței față de autostradă se corela cu studiile asupra plămânilor. Copiii care locuiau la o distanță mai mică de 500 metri de autostradă prezentau o activitate pulmonară mai scăzută decât cei care locuiau la peste 1.500 de metri de autostradă.

Studiul la care facem referire ne sugerează că ne afectează nu numai poluarea în general, ci și poluarea stradală.

Aceste modificări de creștere probabil că vor persista de-a lungul vieții, întrucât în jurul vârstei de 18 ani, plămânii noștri sunt complet dezvoltați.

Există vreo posibilitate de a preveni un accident vascular cerebral? Tata a suferit un astfel de accident și mi-e teamă să nu reapară.

Vă împărtășesc îngrijorarea, fiindcă mama mea (d-na Handysides) a avut un accident vascular cerebral și a fost invalidă 14 ani. Se estimează că anul viitor 200-300 din 100.000 de americani vor suferi un accident vascular cerebral. Vârsta este cel mai important factor de risc și, cu cât trăim mai mult, cu atât avem un risc mai mare de îmbolnăvire. Nu este cazul să ne dorim să nu mai trăim, dar riscul se dublează de fiecare dată când mai adăugăm zece ani la vârsta noastră.

Accidentul vascular cerebral apare atunci când vasele de sânge din creier fie se blochează, fie se rup, iar ateroscleroza este o cauză majoră a acestor probleme. Aproximativ 83% dintre accidente au loc atunci când vasele se astupă, iar 17% când vasele se rup.

În afară de vârstă, alți factori de risc mai sunt hipertensiunea arterială, nivelul crescut al LDL („colesterolul rău”), diabetul, fumatul, lipsa exercițiului fizic și sindromul metabolic al obezității. Rezistența la insulină, hipertensiunea arterială, circumferința abdominală mare și nivelurile anormale ale colesterolului din sânge, toate contribuie la creșterea riscului.

Un alt semn de avertizare poate fi atacul ischemic tranzitoriu (AIT). El poate fi un eveniment brusc, dar trecător, manifestat prin oboseală sau prin pierderea pe moment a vederii și a capacității de a vorbi. Multe persoane care suferă un astfel de atac au artera carotidă blocată și necesită o endarteriectomie carotidiană sau o altă intervenție chirurgicală. Persoana care a suferit un AIT are nevoie de o evaluare atentă.

Într-un număr recent al revistei *Adventist Review*, ați vorbit despre vaccinul împotriva virusului papilomatozei umane (VPU). În ce măsură riscăm noi adventiștii să îl contractăm, întrucât statisticile ne

arată că în această privință stăm mai bine decât publicul larg.

Când s-a făcut recomandarea să fie imunizate toate femeile tinere de la 14 ani în sus, s-au folosit datele care arătau incidența acestui virus. Aceste date, obținute din Studiul Național asupra Sănătății și Nutriției, care a fost realizat între 2003-2004, arătau că aproximativ 27% dintre femei au fost diagnosticate pozitiv cu VPU. Au fost identificate 37 de tipuri de viruși VPU. 45% dintre femeile cu vârste cuprinse între 20 și 24 de ani erau infectate. Această incidență a virusului scădea la 20% la femeile cu vârste cuprinse între 50 și 59 de ani.

Vaccinul are ca țintă doar patru tipuri de viruși, codificați cu numerele 6, 11, 16 și 18, care sunt asociați cu cancerul cervical. Rata totală a infectării pentru aceste patru tipuri este de aproximativ 3,4%. La femeile care au declarat că nu au avut niciodată relații intime, rata totală a infectării este de 5% pentru toate tipurile de VPU. Femeile adventiste pot prezenta un risc mai redus, însă studiile asupra adventiștilor arată că există o deosebire majoră între „crez” și „fapte”.

Într-adevăr, este important ca relația cu copiii noștri să se bazeze pe dragoste și ocrotire, dar riscul vaccinului este atât de redus și protecția lui atât de importantă, încât suntem de părere că este mai bine să li se administreze vaccinul, decât să ne pară rău mai târziu.

Acestea fiind zise, fiecare om este liber să aleagă, iar viața creștină liniștită, curată este cea mai bună protecție împotriva tuturor acestor tipuri de infecții. ■

Adventist Review, iulie 2007
Traducere: Loredana Sirbu

Allan R. Handysides este directorul Departamentului Lucrării Medicale din cadrul Conferinței Generale; Peret N. Landless este director executiv și asistent în cadrul aceleiași departament.

Ziua Libertății Religioase sărbătorită la Buzău

Biserica Adventistă Buzău-Betel a sărbătorit Ziua Libertății Religioase în Sabatul din 2 februarie a.c. Alături de membrii bisericii prezenți la serviciul divin principal, au participat și oaspeți distinși, care au avut amabilitatea de a prezenta câte o alocuțiune cu această ocazie.

După o scurtă introducere, Romică Sârbu, directorul Departamentului de Libertatea Religioasă și Educație al Bisericii Adventiste din Conferința Muntenia a răspuns la întrebarea: „De ce există o zi dedicată libertății religioase în Biserica Adventistă?”

Acesta a subliniat importanța pe care a acordat-o și continuă să o acorde Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea atât libertății religioase în special, cât și libertății de conștiință în general.

În alocuțiunile prezentate, invitații, ec. Victor Mocanu, președintele Consiliului Județean Buzău, preot prof. dr. Paul Negoită, inspector de religie la Inspectoratul Școlar Județean Buzău, prof. Emil Moise, director de programe în cadrul Asociației Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință, preot Pavel Butnariu, parohul Bisericii Catolice din Buzău și pastor Daniel Cocos, pastorul Bisericii Baptiste „Harul” din Buzău și-au exprimat onoarea de a fi prezenți și au apreciat importanța temei alese

pentru dezbatere: „Libertatea religioasă – factor determinant al armoniei sociale”.

Mesajul spiritual special pentru această ocazie a fost transmis de către pastorul Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste. Președintele a dat citire pasajului biblic din Fapte 16,20-34 și a subliniat atitudinea plină de credință și dragoste a apostolilor Pavel și Sila care, în fața unei toleranțe și libertăți religioase de „gradul zero”, au reușit să atragă atenția celor întemnițați prin rugile și imnurile intonate într-un mediu atât de neprielnic.

La finalul programului, oaspeții au fost invitați de gazde la o masă de părtășie, din alimente vegetariene, pregătită cu pricepere de diaconesele bisericii locale.

(Cezar Spătăreanu / AARC Muntenia)

Întâlnirea anuală ASI ROMÂNIA 2008

Întâlnirea anuală a ASI România va avea loc în perioada 18-22 iunie 2008, la Târgu Mureș. Deși devenită tradiție, întâlnirea de anul acesta va avea un caracter de anvergură, pentru că în această perioadă va avea loc și Convenția ASI Europa, tot la Târgu Mureș, cu participarea tuturor filialelor ASI europene. Formată inițial sub denumirea de SCOAR (Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri), în anul 1997, ea a devenit parte a ASI Europa în

anul 2006. ASI România va sărbători, cu această ocazie, 10 ani de existență. Evenimentul va fi sărbătorit în cadrul festiv al Convenției, în seara de 21 iunie.

Anul acesta, datorită organizării Convenției ASI Europa în România, proiectele pentru anul 2008-2009 trebuie depuse mai devreme. Data limită de depunere a proiectelor este 30 aprilie 2008. Acestea se vor depune în format electronic, pe site-ul www.asiromania.ro.

Pentru mai multe detalii, vă rugăm să ne contactați la adresa poștală: *Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă*, str. Mureșului nr. 1, Nazna, jud. Mureș, 547526. Tel: 0040 265 320548, Fax: 0040 265 320549 sau prin e-mail, la adresele: office@asiromania.ro, elvira.dula@asiromania.ro

Viață+Sănătate, acreditată de Colegiul Medicilor din România

Revista *Viață+Sănătate* a fost introdusă pentru anul 2008 în Nomenclatorul Publicațiilor Medicale al Colegiului Medicilor din România (CMR), fiind inclusă astfel între publicațiile creditabile, conform Deciziei nr. 67/2005 a Consiliului Național al Colegiului Medicilor din România, publicată în Monitorul Oficial nr. 143/15.02. 2006. Prin urmare, medicii abonați la această publicație sunt creditați cu 5 credite CMR.

(Nicu Florea / AARC)

Ș T I R I

Ferestre spre cer

În perioada 3-10 februarie 2008, s-a desfășurat, la Straja, tabăra de iarnă a companiilor din Conferința Oltenia, sub mottoul „Ferestre spre cer”.

Tema principală a taberei au fost cele cinci simțuri – cinci ferestre pe care Dumnezeu ni le deschide spre cer, din dorința de a Se face mai bine cunoscut oamenilor. Cei 70 de companioni prezenți au descoperit în fiecare zi lucruri noi despre fiecare simț în parte și lecții profunde de la fiecare dintre ele.

Prima parte a zilei era de obicei destinată activităților cu tentă spirituală, după-amiaza era vremea concursurilor de tot felul: biblice, de cultură generală, de istorie a Bisericii Adventiste, dar și a discursurilor pe tema dezvoltării personale sau a vieții devoționale. Nu au lipsit din program nici ieșirile la săniuș sau la schi. Serile se încheiau cu câte un episod din seria „Călătoria iubirii”, care ilustra diferite moduri în care poți reacționa în fața problemelor și provocărilor vieții. Și una dintre ele ar putea fi curățarea permanentă a ferestrei spre cer.

(Cristina Neagu / Departamentul Tineret)

Comentariile biblice și cărțile lui Ellen White pe telefonul mobil sau la www.adventist.ro

Ca un element de noutate și de susținere a dezvoltării spirituale, în cadrul www.adventist.ro, răspunzând mai multor cereri care au fost adresate din partea membrilor Bisericii Adventiste, au fost adăugate de curând mai multe seturi de cărți electronice, disponibile atât în format online, cât și în aplicații pentru telefonul mobil.

Astfel, pe lângă Sfânta Scriptură, au fost deschise accesului public colecția de *Comentarii biblice ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, precum și 35 de cărți din colecția Ellen White.

Versiunile online a căror tehnologie de realizare permite căutări foarte rapide, cu identificarea precisă a paragrafului sau a versetului dorit, prin folosirea de cuvinte-cheie, se pot accesa direct la adresele: <http://www.adventist.ro/egw/>, respectiv <http://www.adventist.ro/comentarii/>, precum și prin intermediul meniurilor din cadrul paginii www.adventist.ro.

Expoziție de meșteșuguri

Joi, 14 februarie 2008, a avut loc în biblioteca Școlii Generale din localitatea Troianu (jud. Teleorman) o expoziție de meșteșuguri, pe care au vizitat-o toți cei 250 de elevi ai școlii.

Pe parcursul întregii zile, copiii au venit în grupuri de câte cinci, însoțiți de profesorii sau învățătorii lor, în funcție de vârstă, pentru a vizita fiecare dintre standurile expoziției. În fiecare punct erau așteptați de voluntari care le explicau ce reprezintă obiectele expuse și cum sunt realizate.

Dacă înainte de a intra în expoziție le erau prezentate programele de licurici sau exploratori, la sfârșitul vizitei, doritorii se puteau înscrie pentru a participa la o întâlnire de specializări, în cadrul căreia vor putea învăța să realizeze cu mâinile lor exponatele văzute.

Peste 100 de copii s-au înscris pentru a participa la următoarea întâlnire, care a avut loc pe 27 februarie 2008. Dintre ei, 20 s-au înscris pentru a participa și la întâlnirile de duminică ale licuricilor sau exploratorilor, care se desfășoară în Biserica Adventistă din localitate.

(Cristina Neagu / Departamentul Tineret)

Rugăciuni pentru tineri

În perioada 24-26 ianuarie 2008 a avut loc la Stupini Convenția Națională a liderilor de tineret în cadrul căreia cei 62 de participanți, lideri în cadrul programelor de licurici,

exploratori, companioni sau 20+, au evaluat împreună lucrarea de tineret, au descoperit punctele ei tari, dar și pe cele slabe, căutând în acest fel noi soluții și direcții de lucru.

Conștienți însă că niciunul dintre punctele propuse și niciuna dintre hotărârile luate nu va putea fi realizată fără sprijinul și intervenția lui Dumnezeu, liderii prezenți și-au propus ca o dată pe lună, în cea de-a șaptea zi a lunii, să se roage împreună între orele 7:00 și 19:00 pentru copiii, adolescenții și tinerii din grupele lor, pentru ca planurile așezate pe hârtie să poată deveni realitate, pentru ca Dumnezeu să se ocupe de fiecare lucru în parte așa cum știe El cel mai bine.

Dar pentru că o rugăciune are mai multă putere atunci când e făcută împreună cu alții și este, totodată, unul dintre acele lucruri care pot garanta reușita activității desfășurate, te invităm să te rogi împreună de noi.

Dacă ești instructor de licurici, exploratori, companioni sau lider de tineret în biserica ta, potrivește-ți ceasul să te anunțe când este ora 7:00 a.m./p.m. și roagă-te împreună cu alți lideri ca tine. Tinerii tăi au nevoie de rugăciunea ta.

(Cristina Neagu / Departamentul Tineret)

Tabăra de studiu biblic „Daniel” – Săvârșin

Cartea profetului Daniel este în centrul preocupărilor multor adolescenți și tineri din Conferința

Banat, lucru dovedit și de interesul și atitudinea celor 33 de participanți la Tabăra de studiu biblic „Daniel”, desfășurată la Săvârșin în perioada 3-8 februarie 2008.

Cărți, enciclopedii, Biblii în diverse traduceri, hărți, schițe profetice, comentarii biblice, site-uri de specialitate au stat la baza studiilor aprofundate derulate pe parcursul întregii tabere organizate de Departamentul de Tineret al Conferinței Banat, împreună cu Petru Indricău, instructorul grupei de companioni din comunitatea Cuvin și Teofil Brânzan, pastor de tineret la nivelul județului Timiș.

La încheierea taberei, ca o dovadă de punere în practică a lucrurilor învățate, tinerii participanți au împărțit în localitate pliante Sola Scriptura. Faptul că 8 februarie a fost o zi de târg nu a făcut decât să crească numărul oamenilor cărora li s-a oferit posibilitatea de a se înscrie la un studiu biblic prin corespondență.

Tinerii s-au întors acasă cu hotărârea de a continua studiul personal și de a intensifica pregătirea pentru apropiatele evenimente finale ale istoriei lumii noastre, în vreme ce organizatorii au luat decizia de a crea și pe viitor astfel de momente de studiu a profețiilor sfârșitului, în cadrul diferitelor întâlniri de tineret.

(Beniamin Zeiler / Departamentul Tineret)

În ceea ce privește versiunile pentru telefonul mobil, ele sunt disponibile la <http://www.adventist.ro/indextx.php?module=Pagesetter&func=viewpub&tid=15&pid=15>, respectiv la <http://www.adventist.ro/indextx.php?module=Pagesetter&func=viewpub&tid=15&pid=14>, precum și prin intermediul meniurilor din cadrul paginii www.adventist.ro, fiind suficient să descărcați arhivele-program pe calculatorul dumneavoastră, de unde să le transferați în telefonul mobil.

Pentru acces WAP/GPRS, vă rugăm să scrieți următoarea adresă în browserul din telefonul dumneavoastră: <http://www.adventist.ro/wap/>, iar aplicația se va descărca direct în telefon.

Așadar, în momentul de față, prin harul Domnului nostru Isus Hristos, este posibil să avem disponibile pe telefonul mobil Sfânta Scriptură, *Comentariile biblice* și cărți ale lui Ellen White. Datorită tehnologiei Java, în locul jocurilor pe telefoanele mobile, aceste cărți deosebit de valoroase vor fi disponibile pentru studiu 24 de ore/7 zile, oriunde vă aflați.

Dacă stilul de viață și societatea ne impun să avem tot timpul asupra noastră aceste telefoane, prin instalarea acestor

aplicații vom avea Cuvântul Domnului mai aproape de noi ca niciodată, indiferent că suntem în călătorie sau ne aflăm în mijlocul orelor dificile ale zilei, când mai mult ca oricând avem nevoie de un sfat sau de o încurajare din partea lui Dumnezeu.

Cu siguranță, multe persoane vor avea convingerea că această oportunitatea de a avea așa de aproape de noi aceste materiale reprezintă un semn al apropiatei venituri a lui Hristos. Cu siguranță că o mare ocazie se deschide înaintea noastră de a putea citi adevărul spiritual de pe telefoanele noastre mobile, precum și prin intermediul Internetului.

Important: Aceste materiale sunt proprietatea intelectuală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Este interzisă difuzarea lor prin intermediul altor pagini de Internet sau a altor mijloace de stocare a informației (compact disk-uri etc.) fără acordul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

(Octavian Lupu / AARC)

Nu te supăra, frate!

– Dă-mi jucăria, că e-a mea!
 – Ba e a mea, că eu am găsit-o prima.
 – Nu e adevărat, mie mi-a cumpărat-o tata mai demult.
 – Da, dar tu ai aruncat-o pentru că nu ți-a plăcut.
 – Ei, și acum îmi place. Dacă nu-mi dai jucăria, am să te trag de păr.
 – Numai îndrăznește că am să...
 – Ce-ai să faci? Doar nu-ți imaginezi că poți să mă bați vreodată!

– Am să te spun mamei.
 – Evident doar atât poți să faci...
 – Mamaaaa!!!

Și Radu începu să o alerge pe Valentina prin cameră. În momentul acela mama intră și, fără să înceapă să enumere o serie întreagă de pedepse, așa cum obișnuia să procedeze în astfel de situații, se așeză pe canapea și îi rugă și pe ei să facă la fel.

– Voi vă comportați de parcă v-ați urî cu adevărat. De parcă nu v-ar păsa unul de celălalt...

– Într-adevăr este insuportabilă.
 – Ba tu ești...

– Ascultați, vreau să vă povestesc ceva. Când eram copiii, eu și fratele meu ne tachinam mereu, de fapt el pe mine, pentru că era mai mare. Îmi spunea „copil insuportabil”. La 6 ani, căci atât aveam pe-atunci, eram sigură că mă urăște. *Dacă m-ar fi iubit, n-ar putea să-mi spună așa! Cum poate să fie atât de rău?* mă întrebam amintindu-mi cum obișnuia să se strâmbe la mine și să nu mă ia în serios.

Cu astfel de frământări în gând, am ieșit din curte și m-am depărtat încet de casă. Am urcat pe o movilă de pământ doar pentru ca să am de unde coborî în viteză. Era plăcerea mea să-mi fluture părul lung, lăsat în vânt, și rochița mea multicoloră din mătase... Picioarele îmi scăpărau pe pământul bățător de atâta urcat și coborât. Atunci, de încântare, am uitat să mai fiu furioasă pe fratele meu și am început să cânt cât mă ținea gura o compoziție proprie instant.

Puțin mai departe de movilă, în spate, câțiva câini au început să latre, întărâtați de țipătul meu. S-au apropiat din ce în ce mai mult, gata să se repeadă la orice mișcare.

În timpul acela, fratele meu era în curte, nu departe de locul unde mă aflam eu. Când și-a ridicat privirea, a văzut o haită de câini îndreptându-se în fugă spre mine. Fără să mai stea pe gânduri, a început să strige din rășputeri:

– Andreea, uită-te în spatele tău! Pleacă de acolo! Fugi, te rog!

Dar eu nu-l auzeam, eram prea preocupată de jocul meu: cântam și alergam cât mă țineau picioarele. Câinii parcuseră mai mult de jumătate din distanță și se apropiau vertiginos. Fratele meu simți că-i bubuie inima (avea să-mi povestescă el mai târziu). Traversă curtea în fugă, sări gardul și se repezi spre

mine. Alerga mai repede decât alergase vreodată. Văzându-l atât de înspăimântat, mi-am dat seama că se întâmplă ceva și, pentru câteva secunde, am amuțit. În momentul în care m-a luat în brațe, câinii s-au repezit furioși spre noi. Atunci am scos un țipăt de spaimă. Zarva creată ne-a fost de ajutor, căci părinții au auzit și au alungat câinii. Abia când am coborât am văzut că fratele meu sângera – fusese mușcat de unul dintre câini. Și asta numai pentru a mă proteja pe mine.

După ce s-a terminat totul, chiar dacă trecusem printr-o astfel de spaimă, eram fericită. Mi-am dat seama că fratele meu mă iubește. Și eu îl iubeam, deși nu-i spusese niciodată.

Copiii, sunt sigură că și voi doi vă iubiți, dar uneori este nevoie să demonstrați lucrul acesta – nu neapărat prin fapte eroice, ci prin cuvinte frumoase, în fiecare zi, printr-o atitudine plăcută, prin gesturi amabile. Împărțiți tot ce aveți și demonstrați că vă iubiți. Nu veți pierde nimic. Iubirea este singurul lucru care poate fi împărțit la infinit fără să se micșoreze. Amintiți-vă ce spune Biblia: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate..., nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său. Dragostea nu se mânie, nu se gândește la rău, crede totul, acoperă totul...” Bunicul meu avea o vorbă foarte înțeleaptă: „Semănați iubire în fiecare zi, și veți recolta fericirea.” Și, nu uitați, dragostea nu întreabă: „Cât trebuie să fac?”, ci „Ce trebuie să fac?”

După ce mama a ieșit, s-a lăsat liniște în cameră. Era evident că ceea ce spusese ea îi pusese pe copii pe gânduri. În sinea lor, Radu și Valentina se hotărâseră să împartă totul – până și jucăria preferată... ■

Iată-mă, trimite-mă!

„Parohia mea e lumea.”

John Wesley

O statistică spune că 97% din populația lumii a auzit de Coca-Cola, 72% a văzut o sticlă de Coca-Cola și 51% a băut această băutură. Și Coca-Cola se fabrică doar de 120 de ani. Să înțelegem de aici că, dacă Dumnezeu ar fi încredințat misiunea Sa firmei Coca-Cola, aceasta ar fi încheiat lucrarea pe pământ? Nu aceasta a fost totuși intenția prezentării statisticii. Dar există totuși și o intenție. Aceea de a ne determina să ne gândim puțin diferit la rostul nostru în călătoria prin pustietatea acestei lumi. Când i-am spus ultima oară lui Dumnezeu: „Iată-mă! Trimite-mă!”?

„Iată-mă, dar nu mă duc”, se poate traduce atitudinea lui Iona înainte de a deveni primul pasager de „submarin” spre destinația chemării inițiale: Ninive. „Iată-mă” (Exod 3,4), *dar* „trimite pe cine vei vrea să trimiți” (Exod 4,13), răspundea Moise, neștiind că, după ce își scosese sandalele din picioare, Dumnezeu le-a modificat traseul spre Canaan. Cu răvna la nivelul de alertă și cu iubirea la cota de avarie, Iona și Moise răspundea chemării lui Dumnezeu un pic mai bine decât Adam – rămas „fără semnal” atunci când Creatorul său îl striga în răcoarea zilei – dar insuficient pentru a aprinde combustibilul misiunii divine. Dar Dumnezeu avea un plan pentru ei. Și dacă Dumnezeu vrea ca ceva să se întâmple, atunci lucrul acela va avea loc. „Cine sunt eu?” pare să spună fiecare, scuizându-se. În schimb, Dumnezeu i-a determinat să realizeze că, în misiunea încredințată, nu contează cine ești. Dacă ai probleme cu imaginea de sine, Dumnezeu nu se amestecă. Vrea doar să înțelegi că, atunci când El te cheamă, nu există alt răspuns decât: Iată-mă!

Profetul Isaia a trecut cursul acesta cu nota maximă. În ciuda nevredniciei pe care a simțit-o în fața măreției lui Dumnezeu („Vai de mine! Sunt pierdut. Căci sunt un om cu buze necurate.”) răspunsul său a fost: „Iată-mă, trimite-mă!” (Is. 6,1-8)

Împăratul Ozia stătuse o perioadă îndelungată pe tron. Acum era mort. De fiecare dată când murea un împărat, în interiorul țării și în afara ei se vorbea despre război. Asirienii creșteau în putere. Poporul era plin de teamă. Ca rezultat, Isaia merge să se întâlnească cu Dumnezeu, și Dumnezeu se întâlnește cu el, așa cum face de fiecare dată când oamenii Îl caută. „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” întreabă Dumnezeu. Și Isaia răspunde: „Iată-mă, trimite-mă!” A mai existat și un cărbune pus pe buzele lui. Dar acesta nu l-a ars, așa cum vrem noi să se întâmple cu „cei cu buze necurate”, ci l-a curățit.

Ca răspuns la chemarea divină, „Iată-mă” este unul dintre cele mai frumoase refrenuri biblice. Ecoul acestor cuvinte răsună de multe ori în tablouri impresionante. Samuel știe răspunsul încă din copilărie (1 Sam. 3,4). Geneza 22, capitolul jertfirii lui Isaac, începe cu „Iată-mă” spus de Avraam din toată inima după ce Dumnezeu l-a strigat. În Geneza 37,13, regăsim cuvintele

acestea pe buzele lui Iosif, atunci când tatăl lui îl trimite la frații săi: „Iată-mă, sunt gata!” A răspunde astfel lui Dumnezeu nu înseamnă semnarea poliței de asigurare contra necazului. Pentru Avraam a urmat Moria. Pentru Iosif, groapa, sclavia și temnița. Curajul de a-I spune lui Dumnezeu în momente critice „Iată-mă” aduce însă răsplătă și rod. Iacov (Gen. 46,2) spune „Iată-mă” lui Dumnezeu și primește făgăduința că va fi un neam mare. Anania oferă același răspuns și pleacă să îl boteze pe Pavel (Fapte 9,10).

Henry Martin (1781-1812) a absolvit ca student eminent Universitatea din Cambridge. A respins câteva oferte foarte atrăgătoare de pastorație, pentru a merge în misiune. Rugăciunea sa a fost: „Doamne, iată-mă, trimite-mă! Trimite-mă la marginile pământului, în cele mai aspre locuri sau la păgânii nemiloși din sălbăticie. Trimite-mă departe de tot ce înseamnă confort pământesc; trimite-mă chiar la moarte, dacă trebuie să fiu în slujba Ta și a Împărăției Tale.”

Care este declarația ta de misiune? De consideri că nu ai avut suficiente motive să te gândești la ea, următorul exemplu îți poate fi de folos: Pe când era directorul misiunii pentru China, la Hudson Taylor s-a prezentat un profesor din Scoția, care avea un singur picior, și l-a întrebat dacă poate fi primit în misiune. „Cum poți merge cu un singur picior?” l-a întrebat Taylor. Răspunsul nu a întârziat: „Nu-i văd mergând pe cei cu două picioare.” Respectivul profesor a fost admis.

Uneori, Dumnezeu nu ne trimite să vorbim, ci să ascultăm, să vedem sau să oferim ceva.

La o săptămână după încheierea unei campanii de pregătire a comunității pentru implicarea în misiune, a venit la mine o soră, care m-a rugat să-i ofer o carte în limba engleză. Observase că familia în casa căreia lucra, un fotbalist al echipei Real Madrid și soția sa, citea Biblia cu regularitate. S-a decis să le vorbească despre credința ei, și aceștia i-au redus la jumătate programul de lucru pentru ziua de vineri, fără a-i reduce însă și salariul. Aceasta pentru ca femeia să se poată pregăti pentru Sabat. Trei cărți se află acum în casa lor. Dacă un mare fotbalist are timp pentru Biblie, înseamnă că a venit timpul să spun „Iată-mă!” Celui ce L-a trimis mai întâi pe Fiul Său în misiunea salvării mele. Mai sunt locuri. Te poți înscrie și tu. Și atunci, ca un ecou, răspunsul pe care tu l-ai oferit lui Dumnezeu se va întoarce la tine cu Dumnezeu cu tot: „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: „Iată-Mă!” (Is. 58,9) ■

Remus Soare,
pastor,
Madrid, Spania

*„Oamenii trebuie să știe că semnele
timpului se împlinesc. Duceți-le acele
cărți care să le aducă lumină.”*

Ellen White

Înțelegi ce citești?

**Dacă da, atunci ai la îndemână cea mai bună soluție.
Trei cărți la un preț special.**

Ellen G. White

Calea către Hristos

1 leu

Ellen G. White

Tragedia veacurilor

6,5 lei

Ellen G. White

Viața lui Iisus

8 lei

Pentru detalii, contactați Casa de Editură Viață și Sănătate
Tel: 021.323.00.20 / 0740.10.10.34
www.viatasisanatate.ro